

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליעזר דלאל

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד צחי הבדלי והמתמחה וואסים אבו עאמר
ב"כ הנאשם – עו"ד זהר משה
הנאשם

הכרעת דין

הכרעת דין זאת מותרת בפרסום.

כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**") מייחס לנאשם ביצוע 3 עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), כנגד 3 מתלוננות שונות, הכל בעסק שבבעלותו, פיצרייה בשם "הסובל" ברחוב אבן גבירול 164 בתל אביב (להלן: "**הפיצרייה**"). כפי שציינה המאשימה, כתב האישום המקורי כלל שני אישומים הנוגעים לשתי מתלוננות א.י. ונ.ר. (האישום השני והשלישי), וביום 30.6.2019 תוקן כתב האישום והוסף האישום המייחס לנאשם ביצוע מעשה מגונה במתלוננת י.א. במסגרת הכרעת הדין יידון כל אחד מהאישומים בפרק נפרד, הגם שכפי שיפורט בגוף הכרעת הדין, קיימים מאפיינים דומים בהתנהלות הנטענת של הנאשם כלפי המתלוננות השונות, וגם עניין זה רלוונטי בעת ההכרעה.

האישום הראשון

1. על פי **האישום הראשון**, ביום 15.9.2017 סמוך לאחר השעה 17:00, הלכה י.א. (ילידת 8.3.1991) (להלן: "**י.א.**") ברחוב אבן גבירול סמוך לפיצרייה. הנאשם, אשר ישב מחוץ לפיצרייה, פנה אליה ואמר לה "**חבל שאת מסתירה את היופי שלך מהעולם**", והציע לה לשבת עמו בפיצרייה. י.א., אשר זיהתה את הנאשם כשחקן בסדרת טלוויזיה, נכנסה לפיצרייה והתיישבה על כיסא מאחורי דלפק ההגשה, בעוד הנאשם עומד מולה, מעבר לדלפק.

2. על פי עובדות האישום, הנאשם אמר לי.א. שהוא יכול לעזור לה להעלות את הביטחון העצמי שלה, אז התקרב מאחוריה, הניח את ידיו על חלק גבה העליון והחל לעסותה ושאל אותה "**אם זה**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

נעים. י.א אמרה לו שהמגע אינו נעים לה, והיא לא רוצה במגע הזה והנאשם פסק מלעסותה ואמר לה **"אם זה לא נעים לך, אז לא נעשה שוב דבר"**. עוד על פי העובדות, לאחר מספר רגעים, בעוד הנאשם נמצא מאחורי י.א, הוא שב ונגע בכל חלקי גבה בתנועות עיסוי, עיסה את חזה, והתחכך בה מאחור עם איבר מינו וכן ליטף את בטנה בידו הימנית, הגיע עם ידו בסמוך למפשעתה, וליטף את ישבנה. נטען כי בשלב זה קיבלה י.א שיחת טלפון לטלפון הנייד שלה, קמה ממקום מושבה ואמרה לנאשם שהיא חייבת ללכת. הנאשם אמר לי.א **"הנה את בורחת שוב פעם, את בורחת מעצמך, אני יכול לעשות לך רק טוב, את הולכת לסבול, אם תלכי את מפסידה"**. י.א ביקשה לצאת מהפיצרייה, ואז גילתה כי הנאשם נעל את הדלת. י.א ביקשה מהנאשם לפתוח את הדלת, הנאשם אמר לה **"חבל, את כזו מתוקה, פשוט חבל"**. נטען כי במעשיו המפורטים ביצע הנאשם במתלוננת י.א מעשים מגונים בלא הסכמתה.

3. במענהו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו באישום זה וטען כי כלל אינו זוכר את י.א, כשעל פי הנטען בכתב האישום, האירוע התרחש קרוב לשנתיים לפני הגשת התלונה.

עיקר הראיות

4. המתלוננת י.א. מסרה בעדותה כי במועד הרלוונטי המתינה למונית ליד הפיצרייה, הנאשם עבר במקום והעיר לה **"שחבל שאני מסתירה את היופי שלי"**. כששאלה את הנאשם לפרש ההערה השיב לה **"אם היו לך חמש דקות לשבת על כוס קפה, הייתי מספר לך דבר אחד או שניים"**. משלא הצליחה למצוא מונית נעתרה י.א להצעת הנאשם להיכנס יחד לפיצרייה וכששאל אותה הנאשם האם היא מזהה אותו השיבה בחיוב (ש' 28-20 עמ' 56 לפרוטוקול). על פי עדותה של י.א, כשנכנסה לפיצרייה התיישבה על כיסא בר גבוה, ליד הבר שהיה בצבע שחור, הנאשם עמד מולה בצד הפנימי של הבר והרתיח מים לקפה, שניהם הדליקו סיגריות והוא שאל אותה אם היא מעוניינת לעשן. מאחר וסברה שהנאשם מתכוון לעישון סמים השיבה לו שהיא אינה מעשנת, ואז החל שיח ביניהם. לדבריה: **"אני לא זוכרת מילה במילה, זה היה מזמן – על הביטחון העצמי שלי, על מערכות יחסים, מה אני מקרינה כלפי חוץ מול מה שקורה בתוכי – כאילו הוא מכיר אותי ממש טוב"** (ש' 7-2 עמ' 57 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע הסכימה להיכנס לפיצרייה השיבה **"סקרנות של מה שהוא זרק לי, גם ההערה של חבל שאת מסתירה את היופי וגם המשפט הבא של אני יכול לספר לך דבר אחד או שניים. מהסקרנות ומחוסר הפחד שלי שאני רואה בן אדם מבוגר, לא עברה לי מחשבה של למה לא"** (ש' 32-30 עמ' 56 לפרוטוקול).

5. בעדותה, תיארה י.א: **"הוא כנראה התעסק בכל מני דברים שהיו מאחור... ומיד לאחר מכן הוא הניח את הידיים שלו על הכתפיים שלי והתחיל לעשות מסאז', שאל אם זה נעים, אמרתי לו שלא ושאני לא מעוניינת בזה והוא ניתק את המגע שלו... דקה או שתיים אחרי זה הוא הניח את הידיים שלו שוב פעם, ברגע הזה קפאתי ולא הרגשתי שאני מסוגלת לעשות משהו. הוא המשיך לעשות מסאז'".** הוא עבר לגעת לי בחזה, לעסות את החזה, את השדיים, ולאט-לאט ירד לכיוון הבטן תוך כדי זה הוא דיבר איתי על דברים, אני לא זוכרת מה הוא אמר". כשנשאלה מה אמרה באותה נקודת זמן השיבה: **"אני לא אומרת שום דבר, לא אמרתי כלום, כמיטב זכרוני. המשכתי לשבת באותה צורה עם הסיגריות ביד ימין שהיתה דלוקה, וזהו. כאילו בתוכי איזשהו שיח פנימי של**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

כאילו למה זה קורה, למה אני לא מצליחה להתאפס על עצמי, להתנתק, לקום ללכת – זה היה שיח פנימי". לדבריה: "לאט-לאט עם יד ימין שלו אני זוכרת שתוך כדי שהוא עושה עיסוי בבטן אז הוא מתחיל לרדת לכיוון האיברים האינטימיים שלי, הוא לא נגע בהם, שנייה לפני המגע עם יד ימין שלו באיברים האינטימיים שלי הרגשתי אותו מתחכך מאחורי, אז הרגשתי את איבר המין שלו... עומד, ממש זקפה מלאה, הרגשתי את זה על הגב, הוא ממש נצמד אלי... (ש' 32-15 עמ' 57, ש' 5-1 עמ' 58 לפרוטוקול).

6. לדברי י.א, בעת שנצמד אליה הנאשם, אחיה התקשר אליה, היא הצליחה לקום ואמרה לנאשם שעליה ללכת. על פי עדותה – אז אמר לה הנאשם "חבל, את בורחת שוב פעם, אני רוצה לעשות לך נעים וכיף וטוב ואת בוחרת בדרכים אחרות, מעדיפה לברוח מהרגע, אני לא זוכרת את המילים המדויקות" וביקש שתשוב אליו לפיצרייה ביום אחר. י.א השיבה לנאשם תשובות שירצו אותו, "סבבה", והלכה לכיוון הדלת, שהתגלתה כנעולה. לדבריה, הנאשם פתח לה את הדלת עם מפתח שהוציא מכיסו תוך ש"הייתה לו הבעת פנים עם חיוך כזה" והוא המשיך לומר "חבל, פשוט חבל" (ש' 14-5 עמ' 58 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית הוסיפה י.א שלאחר שקמה מהכיסא והתקרבה לכיוון הדלת הנאשם עמד מולה, חיבק אותה ואמר לה שתשמור על קשר ואף נתן לה את מספר הטלפון שלו אותו לא שמרה (ש' 11-10 עמ' 136, ש' 17-16 עמ' 56 לפרוטוקול).

7. כשנשאלה י.א מדוע לא קמה והלכה לאחר שנגע בה הנאשם לראשונה, ולאחר שאמרה לו שמגעו לא נעים לה והוא ניתק מגע, השיבה בגילוי לב "אני מניחה שזה טיפשות שלי וגם לא הרגשתי מספיק מאוימת בשביל לקום וללכת, כי אמנם המגע לא היה נעים, אבל זה לא היה מגע מיני באותו הרגע. מבחינתי זה היה בסדר להישאר ולא לקום וללכת" (ש' 22-20 עמ' 131 לפרוטוקול). והוסיפה: "זה לא שהוא איזשהו בריון שמאיים עלי וכפת את ידי והכריח אותי ועשה לי דברים, זו לא הייתה האווירה מההתחלה ועד הסוף. זה היה יותר אווירה בצורת שיחה באווירה של מורה רוחני כזה, כמו איזשהו מנטור... אני חושבת שהאנלוגיה שהכי קרובה לזה שעולה לי זה שמטופלות שנפגעות מהמטפלים שלהן או מאיזשהו גורם סמכות כזה או אחר, מצד אחד יש אווירה מאוד נעימה, שומרת ומגינה ומצד שני ההטרדה המינית מתחוללת" (ש' 30-23 עמ' 136 לפרוטוקול). כשנשאלה י.א בעימות במשטרה ובעת עדותה בבית המשפט מדוע לאחר מכן, כשנגע הנאשם בשנית, לא קמה והלכה, השיבה שקפאה (ש' 3-1 עמ' 133 לפרוטוקול, ש' 17 עמ' 39 לת/10).

8. באשר למועד הגשת תלונתה כמעט שנתיים לאחר האירוע טענה י.א כי כשיצאה מהפיצרייה חיפשה את שמו של הנאשם באינטרנט ומצאה כתבה אשר תיארה סיטואציה אלימה שלו מול לקוח, שלא הבשילה להליך פלילי כנגדו, חשבה לעצמה ש"לא יתעסקו איתו" כי הוא "מפורסם", והחליטה שהיא לא רוצה להתעסק עם הנאשם ויכולה להתמודד לבדה. "אמרתי לא נפגעי יותר מידי, אז אני יכולה להתמודד עם זה לבד, זה לא הגיע לתקיפה מינית חמורה או לאונס, אז פשוט ניסיתי לשכוח מכל הסיפור הזה" (ש' 29-22 עמ' 58 לפרוטוקול). לדבריה, כשנה וחצי לאחר האירוע נתקלה בכתבה שפורסמה, לפיה שתי קטינות בנות 17 הותקפו או הוטרדו מינית על ידי אדם ועל פי המעשים שתוארו בכתבה הבינה שהמדובר בנאשם, על אף ששמו לא פורסם. לדבריה: "זה היה אחד לאחד מה שקרה איתי. הפיתוי הזה במילים, הסקרנות הזאת, היה שם איזשהו משהו מאוד פתייני כזה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

מין חוכמת רחוב שגורמת לאנשים להתקרב (ש' 14-9 עמ' 59 לפרוטוקול). לדברי י.א חשה כעס ואשמה על הפגיעה במתלוננות האחרות, בשל כך הגישה את תלונתה, על מנת לחזק את אותן מתלוננות בתלונתן.

9. י.א העידה כי פנתה לעו"ד שדה, ששמה פורסם בכתבה, וזו הפנתה אותה לחוקרת המטפלת (ש' 25-14 עמ' 59 לפרוטוקול). לטענתה, הבינה שקיים דפוס שחוזר על עצמו, והאמור חיזק את החלטתה להגיש את התלונה, **"זה שם אותי במצב של לחימה מולו, זה חייב להיעצר"** (ש' 33-32 עמ' 59, ש' 3-1, 25-13 עמ' 60 לפרוטוקול). לדברי י.א, למיטב זיכרונה קיימה עם עו"ד שדה כשתי שיחות טלפון קצרות, עו"ד שדה הציעה לה לפנות לתקשורת על מנת **"שהסיפור הזה לא יתמסמס"** ומסרה לה שפנו אליה הרבה נשים מאז פרסום הכתבה וכי **"חייבים לעצור את החולה נפש הזה"**. על פי עדותה של י.א תחילה לא הייתה מעוניינת להיחשף בתקשורת אך לאחר תקופה מסוימת שינתה דעתה, ויצרה קשר עם עו"ד שדה בשנית, אשר אמרה לה שתתווך בינה לבין התקשורת, אך בפועל לא נעשה דבר בהקשר זה (ש' 13-4 עמ' 60, ש' 23 עמ' 73, ש' 3-4 עמ' 74 לפרוטוקול). י.א אף שללה קשר עם המתלוננות האחרות (ש' 9 עמ' 140 לפרוטוקול).

10. על פי עדותה, י.א סיפרה את אשר ארע לחברתה מ.ר ביום האירוע, ולאחר מכן לת.צ. המרצה שלה בלימודים, ותיארה את תחושותיה: **"אני זוכרת שסיפרתי לה (למ.ר – ד.א) במעורפל, מאוד התביישתי בזה, כעסתי על עצמי שאני הכנסתי את עצמי לסיטואציה הזו, שאני הסכמתי להיכנס איתו לפיצרייה. זו הייתה מין הלקאה עצמית. אני לא זוכרת אם סיפרתי לה פרטים או לא, אבל כן שיתפתי אותה בזה. תקופה לאחר מזה שיתפתי את המרצה שלי, שהיא פסיכותרפסטית. באתי אליה למפגש, כי זה אכל אותי מבפנים כל הסיטואציה הזאת, ושיתפתי אותה. אני לא זוכרת באיזה פרטים כן שיתפתי או לא, זה מאוד מעורפל כי עבר זמן. לא עבר הרבה זמן מהסיטואציה עד ששיתפתי, אבל עבר הרבה זמן מהסיטואציה ועד היום"** (ש' 7-1 עמ' 59, ש' 27-26 עמ' 120, ש' 2-1 עמ' 121 לפרוטוקול). בעת עדותה התייחסה י.א לטענת הנאשם לפיה אינו כלל לא מכיר אותה, ומסרה שהיא נראית כיום אחרת ובמועד הרלוונטי שקלה כ-35 קילו יותר (ש' 70-15 עמ' 60 לפרוטוקול).

11. במסגרת החקירה הנגדית נחקרה י.א ארוכות בין היתר בנוגע לצבע הדלפק בפיצרייה, ומסרה שלמיטב זיכרונה צבע הדלפק הוא שחור, על אף טענת ההגנה לפיה הדלפק צהוב (ש' 2 עמ' 57, ש' 25, 28 עמ' 124 לפרוטוקול). י.א אף שרטטה תרשים של הפיצרייה ומיקומה ומיקום הנאשם בה (ת/4). כן נחקרה על טענתה לפיה דלת הפיצרייה הייתה נעולה והנאשם פתח אותה באמצעות מפתח שהיה בכיסו. בנוסף, השיבה והדגישה כי עו"ד שדה, ששמה עלה גם בקשר למתלוננת נ.ר באישום השלישי ועל פי עדותה של נ.ר הונחתה על ידה, בין היתר, להגזים בתלונתה, לא הנחתה אותה איזה פרטים למסור בתלונתה.

12. בעת חקירתה הנגדית, הפנתה י.א לתלונתה ולעימות וכשטען הסנגור לפער מסוים בפרטי המגע שתיארה הבהירה כי הנאשם לא עיסה את ביטנה אלא נגע בה, ועמדה על טענתה לפיה הנאשם התחכך בגבה, בחלקו התחתון מעל הישבן וכי הרגישה את זקפת איבר מינו, כשהסנגור טען בפניה שהנאשם סובל מאין אונות (טענה שנזנחה בפרשת ההגנה ולא הוצג בדל ראיה בעניינה) וכן כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

בגובהו, הנאשם אינו יכול להתחכך בגבה עם איבר המין בעודה יושבת על הכיסא (עמ' 134 לפרוטוקול).

13. מטעם המאשימה העידו גם **מ.ר. ות.צ.** ועל פי עדויותיהן י.א סיפרה להן על אשר אירע מיד בסמוך להתרחשות. כך, מסרה **ת.צ. המרצה** כי י.א שיתפה אותה במעשי הנאשם כיומיים לאחר האירוע, ותיארה את מצבה של י.א באותה העת: **"היא הייתה די נסערת, די בשוק ממה שקרה וסיפרה לי באופן כללי שהיא הוטרדה-הותקפה מינית באותו יום אחר הצהריים"** (ש' 20-23 עמ' 141 לפרוטוקול). ועוד העידה: **"היא סיפרה שהיא עמדה בתחנת אוטובוס... ואז ניגש אליה אדם והתחיל לדבר אליה... הוא אמר לה כמה היא נראית רגישה וכמה היא נראית קצת עצובה, דברים שאנשים אוהבים לשמוע, שנשמעים מאוד מפתים, איך הוא קורא אותי כל כך טוב? השיחה התפתחה והוא אמר לה שיש לו פיצרייה ליד והם נכנסו לשבת בפיצרייה. בהתחלה הם שוחחו קצת, פתאום הוא קם, אולי להביא משהו, אני לא זוכרת אם היא אמרה מה, אבל לא עבר זמן קצר ופתאום היא הרגישה מאחוריה מישהו מגיע וככה עוטף אותה, מתחיל לגעת לה בבטן, בחזה. היא קפאה על מקומה... אחרי איזה כמה שניות-דקות, זמן קצר יחסית שהיא הרגישה שהוא מממש אותה, אז היא הצליחה פתאום להתעשת ולקום וללכת משם"** (ש' 27-31 עמ' 141, ש' 1-10 עמ' 142 לפרוטוקול). לדבריה, הזמינה את י.א לקליניקה הפרטית בביתה משעברה **"מקרה מאוד קשה"** (ש' 33 עמ' 143 לפרוטוקול). כשנשאלה האם המליצה לי.א להתלונן במשטרה השיבה כי באותו זמן הייתה י.א נסערת מדי וחששה שהמדובר באדם בעל קשרים בתעשיית הבידור (ש' 7-9 עמ' 145 לפרוטוקול).

14. על פי עדותה של **מ.ר. חברתה של י.א**, י.א סיפרה לה על האירוע ביום שבו אירע, ותיארה אותו כך: **"היא סיפרה לי שבאותו יום היא הייתה בתל אביב באיזה רחוב ראשי, היא חיכה שם באיזו תחנת אוטובוס ושניגש אליה בעצם גבר מבוגר... שדיבר איתה ואיכשהו, אני לא ממש זוכרת מה היה בשיחה, אבל שכנע אותה להיכנס למקום שהוא הבעלים שלו שהיה ממש ליד, פיצרייה. הבנתי שכשהיא נכנסה המקום היה ריק והיא התחילה להרגיש לא בנוח והוא ככה סגר את הדלת והיא אמרה שהם התיישבו ובעצם זה נהיה פיזי יותר, הוא התחיל ממש לעשות לה כמו מסאז'."** ואז היא אמרה שהיה גם מעבר, והיא בעיקר תיארה את התחושות – שהיא ממש נגעלה, ממש לא רצתה להיות שם ורצתה לצאת ופשוט קפאה במקום... היא לא ממש פירטה, היא לא רצתה להיכנס לפרטים" (ש' 12-22 עמ' 211 לפרוטוקול).

כשנשאלה מדוע, למיטב ידיעתה, י.א לא התלוננה במשטרה בסמוך לאירוע השיבה שהתרכזת בתחושה הקשה שלה וב**"שיתוק"** שהרגישה בסיטואציה (ש' 1-2 עמ' 213 לפרוטוקול) ואף פירטה לגביי הסיבה בגינה החליטה י.א להתלונן בסופו של יום. לדבריה, לאחר שי.א ראתה כתבה בתקשורת הנוגעת לפגיעות מיניות שביצע בעל פיצרייה ידוע, הופתעה והבינה שלא רק היא נקלעה לסיטואציה עם הנאשם והרגישה רע עבור המתלוננות הנוספות, כי לתחושתה יכולה הייתה למנוע את הפגיעה בהן, והחליטה להתלונן על מנת לחזק את עדותן (ש' 1-8 עמ' 212 לפרוטוקול).

15. גרסת **הנאשם** בחקירה ובבית המשפט ביחס לאירוע הנטען היא שאינו זוכר את י.א ואינו מזהה אותה, תוך שהדגיש את טענתו לפיה הדלפק בפיצרייה צהוב ולא שחור כטענתה, וכי אינו נועל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

את דלת הפיצרייה ואינו מחזיק מפתח בכיסו, ועל הדלת מנעול קבוע מסוג פרפר. כשעומת הנאשם עם תלונת המתלוננת בחקירתו ת/9 (אשר הוקלטה ותומללה כחלק מת/10), ולפיה נגע בה באזור החזה והישבן השיב **"אני רואה שכולן באות לפה עם גלגל מדויק, זה מישו מתדרך אותן, מישו פה בונה לי כיפה אדומה?"** (ת/9 ש' 44) והעלה טענות לפיהן פמיניסטיות ולסביות גורמות למתלוננות לספר סיפור דמיוני כי הוא טוען שכל ילדיהן אחים מתרומות זרע (ת/9 ש' 61-56). הנאשם חזר על טענה מסוג זה גם בעת עדותו בבית המשפט, ואף טען ליריבים עסקיים עלומים, וכן קווקאזים ואוקראינים שרוצים להתנכל לו (ש' 2-3 עמ' 259 לפרוטוקול), כל זאת ללא כל ביסוס או תמיכה, ומבלי שהציג כל ראיה לקשר בין המתלוננות. גם כאשר הוצגה לנאשם תמונה של י.א. מהתקופה הרלוונטית לאישום, אז נראתה אחרת ושקלה הרבה יותר, לא זיהה אותה (ש' 11-17 עמ' 250, ש' 14-15 עמ' 251 לפרוטוקול, ש' 33-34 עמ' 44 לת/10 בחלק בו מתומלל העימות עם המתלוננת), ובעת עדותו בבית המשפט כשנשאל לגבי הערתו הנטענת הנוגעת ליופייה טען: **"איזה יופי? לפי התמונה שהיא הראתה לי, איזה יופי?"** **"איזה יופי אם היא הייתה עוד 70 קילו"** (ש' 29-31 עמ' 250 לפרוטוקול).

16. בחקירתו ת/9 טען הנאשם כי בחורות פונות אליו ומבקשות להצטלם, וכשנשאל אם הוא נוהג לעשות להן מסאז' השיב **"לא יודע הכל יכול לקרות השאלה מה את קוראת מסאז'"** (ת/9 ש' 27). בת/9 אף התייחס הנאשם לתיאור המעשים המגונים שנטען שביצע בי.א וטען באופן לא משכנע: **"... מסאז' עושים בגב או בתחת או בשדיים זה לא ברור לי זה משהו לא יכול להיות, או זה משהו דבילי או זה משהו מטומטם לספר סיפור כזה. כשאת מדברת על מסאז' זה מסאז' בגב. בשדיים זה מסאז'? זה חדש" והוסיף "יש שקרים ויש דביליות ויש שחרורים בראש. למה שהיא תכנס אליי? כי היא דבילית? היא מטומטמת שאני נוגע בה והיא לא אומרת כלום? אז אני מטומטם. אני לא יודע את נורמלית? פתאום תתני לדבר לגעת לך בשדיים?"** (ש' 46-47, 77-79 לת/9). ועוד הוסיף: **"די עם השטויות שלך זה שקר מוחלט זה לא היה ולא יהיה, מעניין כל הדביליות נופלות עליי"** (ת/9 ש' 83). כשעומת עם הטענה לפיה התחכך עם איבר מינו בי.א טען **"אין איבר מיני. אין לי איבר מיני אין לי זין שלי לא עומד חמש שנים"** (ת/9 ש' 94).

17. בעימות עם י.א הכחיש הנאשם שנעל את דלת הפיצרייה ומסר שהמפתח תמיד נמצא על הדלת **"המפתח כל החיים במנעול, בחיים לא הוצאתי אותו מהדלת זה שקר מוחלט"** (ש' 22-23 עמ' 41 לת/10). לצד זאת מסר: **"אם את ניגשת לדלת אולי באמת המפתחות לפעמים על הדלת"** והוסיף **"לפעמים הדלת אולי לא נפתחת ונתפסת אבל לא נעולה"** (ש' 1-2, 11 עמ' 25 לת/10). בעת עדותו בבית המשפט טען כאמור כי הפיצרייה ננעלת מבפנים באמצעות מפתח פרפר קבוע שכלל לא ניתן להוציאו מהדלת, ובנו שעובד עמו וגב' מרגלית שהעידו מטעם ההגנה, אישרו את דבריו בהקשר זה (ש' 27 עמ' 291, ש' 5-8 עמ' 297 לפרוטוקול). בעדותו בבית המשפט הרחיב הנאשם בכל הנוגע לפיצרייה, תיאר את הדלפק שצבעו צהוב, טען שעל אף טענות י.א, מגשי הפיצה ממוקמים ליד התנור בצדו השני של הדלפק כשלדבריו מאז פתיחת הפיצרייה בשנת 1970 לא בוצע בה כל שינוי (ש' 1-5 עמ' 249, 26-18 עמ' 250 לפרוטוקול). הנאשם הדגיש כאמור את טענת י.א כי בפיצרייה דלפק שחור, וכשהתבקש להתייחס באופן קונקרטי למעשיו הנטענים על ידה השיב: **"אני לא יכול להתייחס כלום לאדם שאומר פורמליקה שחורה ומשקר... היא גם אמרה שהיא יושבת אצלי בחנות על פורמליקה"**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

שחורה, בין שחור לצהוב יש הבדל, וגם עיוור צבעים רואה את זה" (ש' 10-1 עמ' 279 לפרוטוקול). מטעם ההגנה אף העיד בנו של הנאשם בהקשר זה, ותמך בטענת הנאשם לפיה לא בוצע שינוי בפיצרייה לאורך השנים (ש' 30-28 עמ' 294 לפרוטוקול) ומטעם ההגנה אף הוגשו תמונות הפיצרייה (נ/4).

קביעת ממצאים ומהימנות

18. כידוע, בעת בחינת עדות מתלוננים בעבירות מין יש לתת את הדעת לכך שלא ניתן לצפות כי גרסאותיהם יהיו סדורות וחפות מאי דיוקים, כך שיש לתת את המשקל הראוי לליבת הגרסה, ולבחון האם המקשה כולה אמינה מעל לכל ספק סביר. אין בנמצא תבנית "סבירה" של התנהגות מתלוננים בעבירות מין, ובעת בחינת סבירות התנהגות המתלוננת במהלך האירוע יש לזכור כי אין לצפות מקורבן עבירת מין להתנהגות "רציונלית דווקא". (ע"פ 1965/14 פלוני נ' מדינת ישראל (17.8.2016), ע"פ 6773/17 זליג נ' מדינת ישראל (3.4.2019), ע"פ 7596/20 פלוני נ' מדינת ישראל (16.3.2022)). בנוסף, עדות כבושה של נפגעת עבירת מין לא תפגע במהימנותה או במשקלה כשקיים הסבר סביר לכבישת אותה העדות (ע"פ 2528/20 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.2022)).

19. להתרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה של י.א, גרסתה מעוררת אמון, והייתה אותנטית ורהוטה. עדותה של י.א מהימנה עלי, ניכרו בה סימני אמת ברורים והמדובר בגרסה שלא שונה בפן המהותי מגרסתה בעימות. ניכר היה ש.א לא הפריזה בתיאור האירוע, שיתפה בכנות כי תחילה חשה בנוח לשוחח עם הנאשם ולא הרגישה מאוימת על ידו, ואף הרחיבה כי לאחר המגע הראשון, כשהבין שאינה מעוניינת בו, הפסיק הנאשם את מעשיו (ולאחר מכן חזר ונגע בה), ולא טענה כי הנאשם הכריח אותה להישאר במקום. י.א שיתפה בפתיחות כי קפאה בזמן שביצע הנאשם את המעשים בפעם השנייה ולא ביקשה שיחדול, וכן תיארה תחושת אשמה וכעס על כך שלא נהגה אחרת. כפי שציינה ב"כ המאשימה, המדובר באלמנטים המאפיינים התנהגות נפגעות פגיעות מיניות.

20. המתלוננת י.א. מסרה הסבר מניח את הדעת ביחס לשיהוי בהגשת תלונתה, והסברה זה לפיו לא התלוננה מאחר וקראה על הנאשם באינטרנט ואף סברה שלא יתעסקו איתו כי הוא מפורסם, וכי תוכל להתמודד עם האירוע לבדה נשמע הגיוני ואמין ואף נתמך בעדויות מ.ר. ות.צ. כשאלה הן הנסיבות אינני מוצאת שיש בשיהוי כדי לפגוע במהימנותה. גם עדותה הכוללת של י.א נתמכה בעדויותיהן של מ.ר. ות.צ, להן סיפרה את אשר ארע בסמוך לאירוע. מעדותה של ת.צ אף עולה כי ישנם פרטים אותם סיפרה לה י.א בזמן אמת והם דומים מאוד לאלה שמסרה בתלונתה. כשאלה הם פני הדברים, שוכנעתי כנדרש כי תלונתה י.א איננה מבוססת על דברים שנאמרו לה על ידי עו"ד שדה (וכלל לא בוסס כי עו"ד שדה הנחתה אותה בהקשר זה) או על הפרטים להם נחשפה בתקשורת ביחס למתלוננת האחרות.

21. בנוסף, אף לא מצאתי קושי עם העובדה שלדברי י.א קפאה לאחר שתחילה ביקשה מהנאשם על פי גרסתה לחדול ממעשיו, או שהמדובר בהתנהלות המקשה על קבלת גרסתה, גם אם הטענה עלתה רק במהלך עדותה בבית המשפט כטענת הסנגור (גרסת י.א בתלונתה ממילא אף לא הוגשה במהלך המשפט, ובפרוטוקול לא מופיעה כל שאלה במסגרתה הוצגה לי.א שמסרה גרסה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

סותרת בתלונה). הסברה המפורט של י.א. ביחס לקפיאתה ותחושותיה בעת האירוע היה מעורר אמון, בשים לב למעשים שלטענתה בוצעו בה ומאפייני קורבנות עבירות מין.

22. בעת בחינת עדותה של י.א. שקלתי את טענת ההגנה לפיה הגם שדלפק הבר בפיצרייה צהוב (4/נ), מסרה י.א. כי המדובר בדלפק פורמייקה שחור, והמדובר בנתון שאינו מאפשר קבלת גרסתה. בחנתי את התמונות 4/נ ושקלתי את דברי הנאשם, בנו וגב' מרגלית שהעידו מטעם ההגנה. אמנם נכון כי מהתמונות 4/נ עולה כי מרבית דלפק הבר בצבע צהוב, אך יחד עם זאת, מהתמונות עולה גם כי חלקו העליון של הדלפק הוא בצבע שחור/צבע כהה (4/נ ג', ת/20) וכך גם צידי אותו חלק עליון. כשאלה הם פני הדברים, בשים לב גם לתיאור הכולל של המקום והאירוע מפי י.א. (עמ' 128-130, ת/4, ת/10 עמ' 36 ועמ' 43), וגם אם לטענת הנאשם המגשים נמצאים במיקום כזה או אחר, השתכנעתי כי י.א. הייתה בפיצרייה כפי שהעידה, ואינני מוצאת כי בכך שמרבית הדלפק צהוב יש כדי להקים ספק סביר בגרסתה.

23. בחנתי גם את טענת י.א. לפיה הנאשם נעל את דלת הפיצרייה, היא לא הצליחה לצאת כשניסתה – אז פתח הנאשם את הדלת במפתח שהיה בכיסו, כשמוט טענה זו, לפי גרסת הנאשם ובנו, דלת הפיצרייה ננעלת מבפנים באמצעות "פרפר", כך שלא יתכן שהוציא מפתח מהכיס. מבלי להתעלם מהקושי המסוים העולה בגרסת י.א. בהקשר זה יש לזכור כי הנאשם עצמו מסר בחקירתו שיתכן שהדלת לא נפתחת כי נתקעה (ואוסיף – אולי אף הייתה נעולה באמצעות אותו פרפר על הדלת). בפרט יש לזכור כי אירוע היציאה של י.א. מהפיצרייה היה מיד לאחר שנפגעה מינית על פי טענתה, וגם אם התבלבלה בקשר לדלת ואופן פתיחתה, לא נסתרה גרסתה לפיה כשלא הצליחה לצאת מהדלת פתח אותה הנאשם. ממילא, לא נטענה על ידי י.א. כל טענה לפיה הנאשם מנע את יציאתה מהפיצרייה. כשאלה הם פני הדברים, וגם אם אקבל את גרסת הנאשם לפיה הדלת לא הייתה נעולה והוא לא פתח את הדלת באמצעות מפתח שהיה בכיסו, אין בכך כדי להקים ספק סביר באשר לגרסתה הכוללת ועדותה בנוגע למעשים שביצע בה הנאשם.

24. נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה אין זה סביר שהנאשם יתן לי.א. את מספר הטלפון הנייד שלו ככל שביצע בה מעשים מגונים אך לא מצאתי שיש בה ממש. זאת בשים לב למאפייני הנאשם על פי התרשמותי, ולשיח הנטען בין י.א. לנאשם לפני שיצאה מהפיצרייה, אז ביקש הנאשם שתבוא שוב והיא השיבה "סבבה" כדי לרצותו. ויש לציין, גם המתלוננת א.י. תיארה התנהלות דומה של הנאשם במתן מספר הטלפון שלו לאחר שפגע בה מינית על פי טענתה, כפי שיפורט בפרק הרלוונטי לאישום השני, ונראה שהמדובר בדפוס של הנאשם ולו הפתרוני. בנוסף, לא מצאתי ממש גם בטענה לפיה יש בפגיעות מיניות קודמות שעברה המתלוננת לפי טענתה, ובכך שלא התלוננה לגביהן, כדי להקים ספק סביר בגרסתה הנדונה או ללמד על כך שתלונתה הנדונה היא תלונת שווא.

25. בניגוד לגרסתה של י.א., גרסת הנאשם ביחס לי.א. ובכלל הייתה סתמית וניתן לומר שאף מזלזלת. אמנם בכל הנוגע לי.א. הנאשם כאמור מסר שאינו זוכר שפגש בה ואינו מזהה אותה, ומובן שעניין זה אינו נשקל לחובתו, בפרט משתלונת י.א. הוגשה רק כשנתיים לאחר האירוע ולדבריה אף נראתה אחרת. יחד עם זאת, לא ניתן להימנע מתחושה שבעדותו ניסה הנאשם להגחיק את תלונת י.א. ואת פרטי תלונתה, ומכך שלא תמך בראיות את מרבית טענותיו השונות, חלקן כלליות ביחס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

לכל המתלוננות לפיהן מקור של התלונות נגדו בפמיניסטיות הרוצות להרע לו, בקווקזים וביריבים עסקיים. בנוסף, הגם שבחקירתו טען כי הוא סובל מאין אונות ואין לו זקפה כבר שנים, ולכן אין לקבל טענה לפיה התחכך עם זקפה מלאה באיבר מינו במתלוננות (ושאלות בהקשר זה אף עלו מטעם ההגנה במסגרת פרשת התביעה בעמ' 134-135 לפרוטוקול), הנאשם לא טען טענה זו בעת עדותו בבית המשפט, ולא הציג בדל ראיה לכך. כמו כן, הנאשם כשל מלהסביר כיצד שלושת המתלוננות בכתב האישום, ובכללן י.א שעל פי הנטען הנאשם פגע בה מינית כשנתיים לפני שהגישה את תלונה והיא סיפרה עליה ועל פרטיה בזמן אמת לת.צ, ציינו דפוס פעולה דומה בביצוע העבירות. המפורט לעיל תומך גם הוא בגרסתה של י.א ובראיות המאשימה בכללותן.

האישום השני

26. על פי הנטען **באישום השני**, ביום 19.9.2018 סמוך לשעה 18:00, הלכה א.י (קטינה ילידת 18.11.2001) (להלן: "א.י") ברחוב אבן גבירול בתל אביב, סמוך לפיצרייה. הנאשם אשר ישב מחוץ לפיצרייה, פנה אליה ואמר לה **"תמיד שאת עוברת כאן את מתעלמת ממני, את יפה, יש לך פני מלאך, למה אין לך ביטחון, בואי אני אעלה לך את הביטחון"**. הנאשם הציע לא.י לשוחח עמו בתוך הפיצרייה, והסביר לה שהוא צריך להיכנס למחסן הפיצרייה על מנת לסדרו. א.י, אשר זיהתה את הנאשם מסדרת טלוויזיה, אמרה לנאשם שהיא לא נכנסת למחסן עם אדם שאין לה היכרות עמו, והנאשם אמר לה שלא ייגע בה, וכי **"אינו מתמסר בקלות"**. א.י נכנסה לפיצרייה, והנאשם העמיד אותה מול המראה ואמר לה שהיא יפה וכי אינה צריכה לפחד ממנו. א.י השיבה לנאשם שאיננה מפחדת, אז סגר הנאשם את דלת הפיצרייה.

27. בעודם עומדים האחד מול השני, סיפרה א.י לנאשם שהיא לומדת במגמת תאטרון והנאשם הבטיח לה שבפריקט הבא אותו יצלם ייקח אותה לשחק. עוד אמר לה הנאשם שהוא מכיר **"בנות כמוך אשר צריכות תשומת לב ואהבה, וזו לא בושא לדרוש את זה"**. בשלב זה התקרב הנאשם לא.י, ליטף אותה בשיערה, בכתפיה, נצמד אליה וחייך את איבר מינו מעל בגדיה. בנוסף, ליטף את א.י בישבנה. א.י זזה לאחור ואמרה לנאשם כי מעשיו אינם נעימים לה, הנאשם הבטיח לה שיתרחק ממנה ולא ייגע בה.

28. מיד לאחר מכן אמר הנאשם לא.י שהוא רוצה לעזור לה להעלות את הביטחון העצמי שלה, התקרב אליה בשנית, ליטף את גופה, התחכך בה, ונישק אותה על לחיה. א.י שבה ואמרה לנאשם שמעשיו אינם נעימים לה. הנאשם התרחק, אמר לה שלא יתקרב אליה, אך מיד התקרב אליה פעם נוספת, נישק אותה על לחייה מספר פעמים, וכן ליטף את ישבנה. א.י אמרה לנאשם שלא נעים לה, והנאשם התרחק ומיד התקרב אליה ברביעית, ליטף את גופה, ושב והתחכך בה. א.י אמרה לנאשם שהיא חייבת ללכת, והנאשם נתן לה את מספר הטלפון הנייד שלו ואמר לה שאם היא רוצה להיפגש פעם נוספת שתתקשר אליו. עוד אמר הנאשם לא.י שהוא יודע שתספר להוריה את שהתרחש, אולם הוא יגיד שלא קרה דבר. נטען כי במעשיו המפורטים ביצע הנאשם בא.י מעשים מגונים בלא הסכמתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

29. כפי שציננה המאשימה, על פי המענה לכתב האישום, הנאשם קשר עצמו למקום, לזמן ולאירוע ואישר הנאשם כי שוחח עם א.י, אך טען שלא קרה דבר מעבר לכך. הנאשם הכחיש שנגע בגופה של א.י וכי ביצע בה מעשים מגונים ללא הסכמתה.

עיקר הראיות

30. המתלוננת א.י מסרה בעדותה שהנאשם פנה אליה כשהלכה ברחוב אבן גבירול, אמר "יש לך פני מלאך וכל פעם שאת עוברת כאן את מתעלמת ממני, למה אין לך ביטחון?" והזמין אותה להיכנס איתו למחסן על מנת שיוכלו לדבר. א.י חששה וענתה לנאשם שהיא לא נכנסת למחסנים עם אנשים שאינה מכירה, ובתגובה אמר לה הנאשם שלא יגע בה ושהוא לא מתמסר בקלות. השניים נכנסו לחנות, שבאותה העת חשבה שמדובר במחסן, והנאשם העמידה מול המראה על מנת שתראה שהיא יפה, ואז התיישבה על כיסא בר שהיה במקום והנאשם אמר לה "למה אין לך ביטחון? בואי אני אעלה לך את הביטחון". לדברי א.י, סיפרה לנאשם שחזרה מטיפול פסיכולוגי בגין פגיעה שעברה וכן שהיא לומדת תיאטרון, והנאשם אמר שהוא שחקן וישלב אותה בפרויקט בתפקיד משחק. כששאל אותה הנאשם לגילה השיבה א.י שהיא בת 18 (הגם שהייתה בת קרוב ל-17). עוד לדבריה, באותה העת דלת הפיצרייה הייתה פתוחה, הנאשם שאל אותה מדוע היא מפחדת ממנו ואין לה ביטחון, א.י השיבה שאינה מפחדת והנאשם סגר את הדלת (ש' 29-7 עמ' 86 לפרוטוקול).

31. בעדותה תיארה א.י כי הנאשם ניגש אליה, וכך תיארה את מעשיו: "ואז בזמן השיחה נעמדנו, אני חושבת, ואז התחיל המגע, בעצם, מצדו. הוא התחיל לגעת בי בכתפיים ובישבן, הוא חיכך את המפשעה שלו בבגדים שלי. ואחר כך אמרתי שזה לא נעים לי, והוא התרחק ואמר שנדבר מרחוק ושהוא לא יעשה את זה שוב. הוא התרחק באמת ואחר כך הוא התקרב שוב פעם, פעם נוספת... בפעם השנייה הוא חזר על אותם מעשים בדיוק ונתן לי גם נשיקה בלחי... אני אומרת לו שוב שלא יתקרב אלי ושהוא לא נעים לי. הוא התרחק ממני שוב פעם, לצד השני, ואחר כך הוא התקרב חזרה שוב וקרה שוב אותו הדבר בדיוק. פעם נוספת אמרתי שזה לא נעים לי. זה בסך הכל קרה ארבע פעמים עד שאמרתי שאני צריכה לקחת אוטובוס" (עמ' 87 לפרוטוקול).

32. א.י שיתפה בתחושותיה בזמן האירוע וטענה שהייתה קפואה לאורכו: "כל פעם התעוררתי מהקיפאון שהייתי בו ואמרתי שלא נעים לי, ואז חזרתי למצב של קיפאון והרגשתי שאני לא באמת נוכחת שם" (ש' 19-18 עמ' 87 לפרוטוקול). כששאלה מה היו בדיוק הנסיבות השיבה: "זה קרה בפינה השמאלית של הדלפק, אני הייתי עם הגב לצידו שנמצא במחסן – בפיצרייה, זה משמאל לדלת, הוא היה עם הפנים אלי ועם הגב לדלפק. ואז הוא בעצם נצמד אלי ונגע בי והתרחקתי אחורה כמה שיכולתי, אבל הציד- לשאלת בית המשפט מה זה התרחקתי אחורה, אני משיבה שהוא היה מולי אני הייתי עם הגב לציד". א.י ציינה שעמדה והנאשם נגע בה בישבן "הוא התקרב אלי עם הגוף שלו פרונטלית ואני הלכתי אחורה עד שלא היה לי לאיפה ללכת אחורה" (ש' 23-16 עמ' 103 לפרוטוקול). א.י שרטטה את המקום כפי שזכרה, וסימנה על גבי השרטוט את מיקומה ומיקום הנאשם בעת האירוע (ת/3, עמ' 101-103 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

33. על פי עדותה של א.י., לאחר שאמרה לנאשם שעליה ללכת, נתן לה הנאשם את מספר הטלפון שלו, אמר שאם תרצה להיפגש פעם נוספת תתקשר אליו, והוסיף שאם תספר לאחרים על שאירע איש לא יאמין לה, והוא יודע שתספר (ש' 31-29 עמ' 87 לפרוטוקול). א.י. אף פירטה בעדותה כי במהלך האירוע הנאשם שב ושאל אותה מדוע אין לה ביטחון ואמר לה **"אני יודע מה בנות כמוך צריכות, הוא אמר לי שזו לא בושה לדרוש את זה"** (ש' 26 עמ' 87 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע אמרה לנאשם שהיא בת 18 כשבפועל הייתה צעירה יותר השיבה שחשבה שאם תשקר לגבי גילה יסייע לה הנאשם בקבלת תפקידים בתחום המשחק, והיא מצטערת על כך (ש' 26-25 עמ' 86, ש' 14, ש' 17-18 עמ' 102 לפרוטוקול). א.י. שיתפה שהייתה מבולבלת ונסערת לאחר האירוע, לא סיפרה על כך להוריה אך סיפרה לשתי חברותיה, ד' ולי, וכן לאמה של ל', ר', ולאחר מספר ימים שיתפה את הפסיכולוגית המטפלת בה, ח', אשר התלוותה אליה לתחנת המשטרה להגיש תלונה (עמ' 88 לפרוטוקול).

34. בחקירה הנגדית עימת הסגור את א.י. עם כך שטענה שמעשי הנאשם בוצעו במחסן ולא בפיצרייה, וכלל לא קיים מחסן במקום. א.י. הסבירה כי כעת היא יודעת לומר שמדובר בחנות ולא במחסן משום שכשעברה במקום עם חוקרי המשטרה, הצביעה על המקום ונאמר לה שהמדובר בחנות. כמו כן מסרה שהמטפלת שלה אמרה לה שבמקום יש פיצרייה. עוד לדברי א.י. בחקירתה הנגדית בזמן האירוע הנאשם התעסק בכל מיני דברים, אולי בבצק אך היא אינה זוכרת, בצד השמאלי של הדלפק, היה מעבר לדלפק מחצית הזמן בו הם שוחחו, ובמחצית השנייה היה מאחוריה (ש' 33-28 עמ' 100, ש' 19-1 עמ' 101 לפרוטוקול). כשנשאלה בחקירתה הנגדית מדוע לא יצאה מהמקום, בפרט לאור טענתה שהנאשם נגע והתחכך בה כשהיא עומדת צעדים ספורים מדלת הפיצרייה שלא הייתה נעולה, השיבה **"כי קפאתי, כי הסיטואציה הלחיצה אותי, כי היה לי לא נעים... אני לא יכולתי פיזית לצאת, לא הצלחתי להגיב"** (ש' 22-13 עמ' 104, ש' 4-1 עמ' 105, ש' 24 עמ' 106 לפרוטוקול).

35. מטעם המאשימה העידו ח', הפסיכולוגית המטפלת בא.י., ד' חברתה, ל' חברתה, ור' אמה של ל'. גרסאותיהן של כל אלה תומכות בגרסתה של א.י. על פי גרסתה של ח' **המטפלת**, כשסיפרה לה א.י. על המקרה הייתה א.י. נסערת מאוד והיה צורך ל"דובב" אותה. לדבריה, א.י. סיפרה לה **"...שבדרך ממני בחזרה הביתה מהפגישה הקודמת היא אמרה שעברה הטרדה, שמבוגר פגע בה. היא לא סיפרה לי פרטים, שאלתי, ואז היא סיפרה לי גם מי, לקח לי זמן ככה להבין, ואז היא אמרה לי שהוא ביקש ממנה לבוא לאיזשהו חדר ואז התחכך בה. היא לא סיפרה לי מעבר לזה פרטים... שהוא אמר לה שהוא ראה אותה כמה פעמים ושהיא חסרת ביטחון ושהוא רוצה לדבר איתה, הוא הבטיח לה שלא יפגע בה והוא אמר לה לבוא איתו למחסן... שאלתי אותה אם הוא פגע בה, ואז היא אמרה לי שהוא התחכך בה... שאלתי אותה אם באיברים אינטימיים והיא אמרה לי שכן"** (ש' 14-9, 19-18, 25 עמ' 216 לפרוטוקול). ח' העידה שא.י. סיפרה לה הרגישה שהנאשם לא יפגע בה והבטיח לה שלא יעשה כן, ולכן היא נכנסה איתו לחנות (ש' 4-2 עמ' 217 לפרוטוקול). עוד מסרה כי היא זו שהציעה לא.י. להגיש תלונה במשטרה, וליותה אותה לתחנת המשטרה (ש' 29-25 עמ' 216 לפרוטוקול). לדברי ח', א.י. סיפרה לה שאמרה לנאשם שהמגע לא נעים לה (ש' 10 עמ' 217 לפרוטוקול) וכן מסרה שהרגישה רע עם כך שאמרה לנאשם שהיא בת 18 (ש' 2-1 עמ' 217 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

36. על פי עדותה של ד' חברתה של א.י ביום האירוע א.י פנתה אליה, הייתה נסערת וביקשה להיפגש איתה, והשתיים קבעו למחרת בבוקר. כשנפגשו, בכתה א.י. וסיפרה לה שכשהייתה בדרכה חזרה מהפסיכולוגית בתל אביב פנה אליה אדם ברחוב, שחקן מפורסם, ושאל אותה שאלות, אמר לה "שהיא נורא יפה ושהיא חסרת ביטחון וחבל" והציע לה להיכנס עמו למחסן. על פי עדותה של ד' א.י סיפרה לה שתחילה לא נעתרה להצעתו אך הוא שכנע אותה ואמר לה שיש לו משהו להראות לה, היא נכנסה והוא המשיך להגיד לה "שהיא נורא-נורא יפה וחבל שהיא חסרת ביטחון" והתחיל לגעת בה. לדברי א.י. לד' א.י נרתעה, הלכה אחורה ונתקעה בפינה של המחסן והוא המשיך לגעת בה. על פי דברי א.י. בשלב מסוים אמרה שזה לא נעים לה, הוא הלך אחורה, ולאחר מכן המשיך ונגע בה "התחילו להיות נגיעות יותר קשות – בתחת ועם איבר המין שלו כזה עם הבטן שלה" והיא הרגישה מאוד לא נעים. ד' העידה שא.י סיפרה לה שלאחר זמן מה הייתה צריכה ללכת להסעה, וברחה מהמקום (ש' 25-29 עמ' 149, ש' 1-13 עמ' 150 לפרוטוקול). לדברי ד', בעת המפגש א.י בכתה והייתה אמוציונלית (ש' 15 עמ' 150 לפרוטוקול).

37. ל', חברתה של א.י העידה שא.י סיפרה לה שבזמן שהלכה ברחוב בתל אביב פנה אליה אדם ואמר לה שהיא יפה והיא יכולה להיות שחקנית. היא הודתה לו והמשיכה ללכת. אותו אדם הציע לה להיכנס איתו למחסן והיא לא רצתה, אך לאחר שאמר לה שלא יעשה לה כלום נכנסה איתו. על פי עדותה של ד', א.י. סיפרה לה שאותו אדם החל לגעת בה בחנות, היא ביקשה שלא יגע בה והוא הפסיק, ואז חזר על כך ארבע פעמים, עד שאמרה שעליה ללכת לאוטובוס והלכה (ש' 19-24 עמ' 204 לפרוטוקול). א.י סיפרה לל' שאותו אדם שיחק בסדרה "החברים של נאור" (ש' 28-29 עמ' 204 לפרוטוקול).

38. על פי עדות אמה של ל', ר', א.י סיפרה לה על האירוע מספר ימים לאחר התרחשותו. לדבריה: "היא סיפרה לי שהיא הייתה בתל אביב אצל הפסיכולוגית שלה, היא הלכה ברחוב ופנה אליה משהו והתחיל לדבר איתה, הזמין אותה להיכנס לאיזה מבנה, לאיזה מחסן. מאיך שהיא סיפרה את זה הבנתי שהייתה שם איזה מניפולציה כדי שהיא תיכנס, כי זה לא משהו ש—כאילו נאמרו שם איזה מילים שגרמו לה להיכנס. ואז היא נכנסה איתו למחסן והוא התחיל לגעת בה, למשש אותה, היא אמרה לו שהיא לא רוצה ושהיא צריכה ללכת ושזה לא נעים לה, וזה חזר מספר פעמים, ארבע פעמים, ואז בסוף היא הצליחה לאסוף כוח ולצאת משם, אמרה לו שהיא צריכה להגיע לאוטובוס ולצאת משם". על פי עדותה א.י סיפרה לה שהנאשם התחכך בה וליטף את גופה. ר' תיארה את א.י באותה העת כ"טראומטית" וציינה שהייתה "מכווצת כזאתי וחנוקה ככה וחיוורת" (ש' 12-21 עמ' 194, ש' 29-31 עמ' 195, ש' 6 עמ' 199 לפרוטוקול).

כשנשאלה ל' איזה מניפולציה הפעיל הנאשם השיבה שאינה יודעת אך תחושתה מהשיחה עם א.י הייתה "שהוא סובב אותה במילים ובדרך הזאת גרם לה להיכנס לשם... הוא דיבר איתה על זה שהוא שחקן, שהוא יכול לסדר לה דברים בנושא הזה... בעזרת הדיבורים האלה היא נכנסה איתו למבנה הזה, מה שזה לא יהיה, ושם זה בכלל הפך לאירוע של מגע ונגיעות בניגוד לרצונה" (ש' 30-31 עמ' 201, ש' 15-15, 30-32 עמ' 202 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

39. גרסת הנאשם בבית המשפט באשר למפגש עם א.י שונה בתכלית. בחקירתו הנגדית התייחס בזלזול לקושי עבור א.י להעיד ולכך שהעידה בקול חלש: "כן. פה היא לא יכלה לדבר...אוי, איזו מסכנה...עומדת פה בחורה ואין לה קול, היא איבדה את הקול, ואת שואלת אם היא יודעת – היא יודעת לדבר, היא יודעת לשיר, היא עשתה הצגה בחנות של לא יודע מה....אוי, אולי היא איבדה את הקול...יכול להיות שגם בחנות היא לא דיברה והביאו לה מגברים... (ש' 8-3 עמ' 264 לפרוטוקול).

40. לגרסתו בבית המשפט כלל לא שידל את א.י. להיכנס לפיצרייה והיא זו שנכנסה כשהוא היה בפנים, לדבריו: "הדלת הייתה פתוחה, היא עמדה ליד הדלת, צעקה ואו! לא יודע. אני ליד התנור, בסוף הדלפק עושה בצק. היא התחילה לדבר וזה, היא נכנסה וניגשתי כאילו קדימה, היא בצד אחד של הדלפק ואני בצד השני ליד המקרר... הדלת של החנות הייתה פתוחה לרווחה. והיא כאילו דיברה וסיפרה לי כל מני דברים...שהיא לומדת משחק ואם אני יכול לסדר לה להיות ניצבת... אמרתי לה שאני מכיר אנשים... שתיקה את הטלפון שלי... והיא התחילה לבכות באיזשהו שלב שהיא בפרנויה, היא מאניה דפרסיה, יש לה סכיזופרניה. היא התחילה לדבר שטויות, דברים שאני לא יודע. ואז ניגשתי לעשות חזרה פיצה. לפני זה אני חושב אפילו שעשיתי קפה לעצמי, וניגשתי לעשות פיצה, היא המשיכה לדבר ואני הייתי בדלפק בסוף ליד הבצק. ואז היא נכנסה ... לתוך הצד שלי... והיא עמדה לידי. הפנים שלי היו לדלפק, היא עמדה מימיני... והתחילה להגיד אני עוברת תקופות קשות, אני אובדנית, אני דיכאונית, אני בחרדות... דוד וסבא אנס אותי, התחילה לבכות בכי חזק... לא היה בינינו לא מגע של מסאז', לא שום נגיעה, כלום. היא לא הפסיקה לבכות. היה איזשהו שלב שהיה לי על הידיים בבצק... אז ליטפתי את השיער שלה עם האמה שלי [מדגים בין כף היד למרפק]... ואמרתי לה תירגעי, תפסיקי לבכות" (ש' 25-33 עמ' 251, ש' 1-17 עמ' 252 לפרוטוקול).

41. לעומת דבריו אלה, בחקירתו במשטרה ת/5 לא שלל הנאשם שהוא זה שפנה לא.י ואמר לה "תמיד שאתה (טעות במקור – ד.א.) עוברת כאן את מתעלמות ממני, את יפה יש לך פני מלאך למה אין לך ביטחון, בואי אני אעלה לך את הביטחון", והשיב: "אם זאת הילדה שחזרה מפסיכולוג או פסיכיאטר. אם זו היא, מבחינת ביטחון יש לפעמים שאני אומר" (ת/5 ש' 13). בנוסף, הגם שבעימות עם א.י ת/12 עמד הנאשם על כך שלא היה מגע ביניהם, וטען שישבו משני צידי הדלפק בפיצרייה והוא היה עסוק בבצק (ובתשובה נוספת בעימות טען ששתה קפה בצד השני (ש' 60 לת/12)), בחקירתו הראשית מסר כאמור שליטף את שיערה עם אמת ידו. הנאשם לא סיפק הסבר מניח את הדעת לסתירה זו אלא רק השיב: "אני אמרתי שלא נגעתי" (ש' 24-25 עמ' 268 לפרוטוקול, ש' 81-82 לת/12). לאחר מכן ניסה לטעון כי לא כל מה שאמר במשטרה נרשם והוסיף: "אני אמרתי במשטרה, אני לא יודע מה כתבו. זה מה שהיה. היא מודה בזה. היא ישבה על הדלפק היא אמרה את זה פה, היא עמדה פה והעידה ואמרה שישבה בהתחלה על הדלפק ומהדלפק היא נכנסה פנימה להיכן שאני עושה בצק. אני לא משקר" (ש' 5-7 עמ' 279 לפרוטוקול).

42. כשנשאל הנאשם האם ביצע בא.י את המעשים הנטענים שב על הכחשתו, והוסיף כי הדבר אף לא מסתדר עם ההיגיון משום שבאותה העת ידיו היו מלאות בקמח, משהכין בצק (ש' 25-27 עמ' 268 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

252 לפרוטוקול). זאת למרות שכאמור, בת/12 מסר בין היתר שכשא.י יושבה בפיצרייה הוא שתה קפה מהצד השני של הדלפק (ת/12 ש' 59-61). הנאשם התעקש שדלת הפיצרייה הייתה פתוחה לאורך שהותה של א.י בפיצרייה ולצד זאת טען שא.י היא זו שסגרה את הדלת, וגם אז לא סגרה אותה לחלוטין (ש' 7-8 עמ' 252 לפרוטוקול). גם דבריו אלה סותרים את טענתו שהכין באותה העת בצק, משלדבריו בעת הכנת בצק על הדלת להישאר פתוחה כי חס מאוד בפיצרייה (ש' 3-4 עמ' 266 לפרוטוקול).

בנוסף, וכפי שהצביעה ב"כ המאשימה, מניתוח עדות הנאשם בבית המשפט עולה כי בעדותו אישר למעשה חלקים מהותיים מגרסתה של א.י. – כך, במסגרת עדותו מסר הנאשם שא.י. עמדה ליד המקרר, שיתפה אותו בכך שאביה דודה וסבה אנסו אותה והוא אמר לה להסתכל על עצמה במראה (ש' 14-11 עמ' 256 לפרוטוקול), באמור יש כדי לתמוך בגרסת א.י. לפיה עמדה ליד המקרר בדיוק כפי טענתה, וזהו המיקום בו ביצע בה הנאשם את המעשים המגונים לטענתה (מבלי להתעלם מכך שהנאשם טען שקיים עוד מקרר בפיצרייה). הנאשם אף אישר בדבריו כי ביקש מא.י. להתבונן במראה – כפי שהיא עצמה העידה.

קביעת מהימנות וממצאים

43. בעת שמיעת עדותה של א.י. התרשמתי מכנותה וכן מקושי ממשי עבורה להעיד. א.י. העידה בקול חלש, וב"כ המאשימה הביאה אמצעי הגברה לעדות על מנת שניתן יהיה לשמוע אותה. בעת העדות הייתה א.י. נסערת, פרצה בבכי, ולבקשתה נערכה הפסקה בדיון. לאחר שמיעת עדותה של א.י. מסקנתי היא כי המדובר בעדות מהימנה, וכי ליבת גרסתה אמינה, גם אם אישרה כי שיקרה לנאשם באשר לגילה ואמרה לו שהיא בת 18 במועד האירוע הגם שטרם מלאו לה 17. א.י. אף שיתפה בפתיחות כבר בתלונתה נ/1 בהקשר זה וכך גם בעת עדותה בבית המשפט, ואף הסבירה כי פעלה כאמור כדי שהנאשם "יקח אותה ברצינות לשחק באחד הפרויקטים שלו" (נ/1 ש' 12-13). א.י. לא הגזימה בתיאורה את האירוע כששיתפה בכנות כי בחרה להיכנס עם הנאשם למקום אותו תיארה כמחסן (ש' 31-28 עמ' 97 לפרוטוקול). כמו כן ענתה בכנות שתחילה השיחה הייתה נחמדה, היא הייתה מוצפת אחרי טיפול שעברה והרגישה שהנאשם מקשיב לה, לכן לא רצתה ללכת (ש' 10-12 עמ' 98 לפרוטוקול).

שקלתי את טענת ההגנה לפיה טענת א.י. היא שנכנסה ל"מחסן" עם הנאשם, בעוד שבפועל אין כל מחסן לפיצרייה וכי עניין זה מטיל ספק בגרסתה הכוללת – אך לא מצאתי לקבלה. התייחסות המתלוננת בשגגה לפיצרייה כמחסן הובהרה היטב בעדותה של א.י. אשר הסבירה שהמקום שנכנסה אליו נראה כמו מחסן ולכן הניחה שהמדובר במחסן שליד הפיצרייה. א.י. אף ציינה שח' היא זו שסיפרה לה שקיימת הפיצרייה ועל כן הסיקה שהמחסן לידה (ש' 23 עמ' 96 לפרוטוקול). א.י. הסבירה שרק בהצבעה עם המשטרה הבינה שהמקום בו אירע האירוע הוא הפיצרייה. א.י. תיארה את המקום בעדותה ובתלונתה במשטרה נ/1, ואף שרטטה בעת עדותה בבית המשפט את ת/3 שהשוואתו מול תמונות הפיצרייה נ/4 מלמדות כי זהו המקום בו נכחה, ועל פי טענתה בוצעו בה המעשים המגונים. תיאור המקום בו עמדה וישבה על ידה, כשמאחוריו מקרר ופחיות אף עולה בקנה אחד עם הנחזה בתמונה נ/4. ועוד יש לציין, ממראה הפיצרייה כעולה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

מהתמונות נ/4 אין זה בלתי סביר לחשוב שהמדובר במחסן (נ/4). חיזוק לאמור אף עולה מדבריה של המתלוננת באישום הראשון, י.א, בעימות שנערך לה עם הנאשם: **"בקיצור הכול היה נראה שם חירבה כאילו זה סגור כמה שנים וזה איזה מחסן במקום שהוא לא, לא פעיל"** (ש' 4-3 עמ' 36, ש' 32-30 עמ' 43 לת/10) וכן בדברי בנו של הנאשם לפיהם המקום נראה כמו מחסן (ש' 19 עמ' 294 לפרוטוקול).

כשאלה הם פני הדברים, וכשא.י א הצביעה על הפיצרייה כמקום בו אירע האירוע, והנאשם אף לא מכחיש שנכחו יחדיו שם, אף לא מצאתי קיומו של כל מחדל חקירה כטענת הסגור, בכך שהמשטרה לא ערכה ניסיון לבדוק אם בעסקו של הנאשם מחסן.

44. שקלתי את טענות ההגנה לפיהן רק בעדותה, לראשונה, טענה א.י שקפאה בעת ביצוע המעשים הנטענים ארבע פעמים ולכן לא עשתה דבר באותה העת, ובשל כך אין לקבל גרסתה בהקשר זה או בכלל. עיינתי בנ/1, תלונת א.י במשטרה שם נשאלה מדוע לא יצאה מהמחסן לאחר שנגע בה הנאשם בפעם הראשונה ותשובתה הייתה **"פחדתי לא ממש הצלחתי לעשות שום דבר"**, תוך שמסרה שכל פעם כשחידך בה הנאשם את איבר המין התרחקה אחורה ואמרה לנאשם שלא נעים לה בכל פעם שנגע בה (נ/1 ש' 81-67, 102). אינני מוצאת פער, וודאי לא משמעותי, בין דברי א.י בבית המשפט לדבריה בתלונה נ/1. אמנם בנ/1 לא השתמשה א.י. במילה **"קפאתי"**, יחד עם זאת, הלכה למעשה המלל **"לא הצלחתי לעשות שום דבר"**, **"יכולתי אבל לא חשבתי על זה, לא הצלחתי"**, הוא כזה המתאר את אותו **"קיפאון"** באופן אחר כשבשום שלב לא טענה א.י. שהנאשם מנע את יציאתה. בנסיבות אלה, אינני מוצאת כי יש בנטען כדי לפגום במהימנות המתלוננת, וודאי שלא להקים ספק סביר בגרסתה.

45. ב"כ הנאשם ניסה לשכנע כי הנאשם לא יכול היה לבצע בא.י. מעשים מגונים כטענתה של א.י מאחר ושכשביקרה א.י בפיצרייה היה עסוק בהכנת בצק וידיו היו מלאות בקמח ומלוכלכות ואף הפנה לדבריה של א.י בהקשר זה. מבחינת עדותה של א.י עולה כי העידה שהנאשם התעסק **"בכל מיני דברים"** וחושבת שהתעסק בבצק. לדבריה **"אני חושבת שכן. אני לא יודעת"** (ש' 16 עמ' 101). כך שבניגוד לנטען על ידי ההגנה, א.י. הבהירה שאיננה בטוחה שהנאשם התעסק בבצק, וודאי לא אישרה שהכין בצק. בנוסף, אין חולק שדלת הפיצרייה הייתה לכל הפחות כמעט סגורה במהלך שהותה של א.י בפיצרייה, ולא הוברר כיצד הכין הנאשם בצק כשהדלת לכל הפחות כמעט סגורה, כשלשיטתו שלו בעת הכנת הבצק על הדלת להישאר פתוחה. יתרה מכך, בעימות ת/12, לצד דבריו לפיהם הכין בצק ובסתירה מסוימת ציין הנאשם ששתה קפה כשהתה א.י. בפיצרייה, וגם בעדותו ציין עניין זה. כך או כך, וגם אם התעסק הנאשם בבצק באופן כזה או אחר במהלך האירוע הנטען או חלקו או שתה קפה, לא השתכנעתי כי עובדה זו מאיינת את ביצוע המעשים על ידו.

46. בחנתי את טענות ההגנה הנוספות הנוגעות לגרסת א.י בנ/1 לעומת דבריה בעת עדותה, אך לא מצאתי כל פער משמעותי המביא לקיומו של ספק סביר במהימנותה. בנ/1 שורות 131-132 הבהירה א.י. כי לאחר הפעם הראשונה שנגע בה הנאשם התיישבה, ולאחר מכן נותרה עומדת, כשהנאשם התרחק והתקרב, ואף הבהירה בכנות שלא חסמה את הדרך אליה. בנוסף, בתלונתה נ/1 הבהירה א.י שכשהנאשם התחכך בה היא הייתה עם פניה מולו וכך גם העידה והבהירה בבית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

המשפט. ועוד יש לציין, א.י נחקרה לפרטי הפרטים של תלונתה, תוך שהסנגור ניסה להציג אי דיוקים וסתירות דקות בדבריה בבית המשפט לעומת התלונה נ/1, בפרט ביחס לשאלה האם זוהי ממקומה במהלך האירוע, נשארה במקומה, וכמה פעמים התיישבה (עמ' 115 לפרוטוקול). על פי עדות א.י כיום אינה זוכרת אם חזרה להתיישב כשהנאשם התרחק או לא זוהי ממקומה. בהקשר זה השיבה א.י בכנות: **"הייתי מאוד-מאוד נסערת, ונכון, יש דברים שהם לא מתיישבים בקנה אחד. אבל זה לא אומר שזה לא קרה, זה אומר שאני לא זוכרת את הפרטים הטכניים. זה בכלל לא משנה"** (ש' 5-6 עמ' 116 לפרוטוקול) – תשובתה זו מקובלת עלי לחלוטין.

אבהיר, להתרשמותי מתקיימים סימני אמת מובהקים בעדות א.י באשר לליבת האירוע. אי דיוקים דקים כאלה ואחרים, כמו גם הקושי לזכור ולתת תשובות ביחס לפרטי הפרטים של האירוע טבעי, בפרט בשים לב למאפיינים המיוחדים של מתלוננת בעבירת מין ואין בהם כדי לשנות ממסקנתי.

47. א.י התלוננה משטרה בסמוך לאירוע (שלושה ימים לאחריו) וכמפורט לעיל שיתפה את חברותיה, את הפסיכולוגית המטפלת בה ואת אימה של חברתה ל' ממש סמוך לאחריו. עדויותיהן של אלה תומכות ומחזקות את גרסתה, ומבחינת עדותן אף עולה כי שלוש תיארו את האירוע כפי עליו שמעו מא.י באופן דומה. על פי התרשמותן א.י הייתה בסערת רגשות גדולה, וגם בכך יש כדי לתמוך בגרסתה. בנוסף, מעשי הנאשם הנטענים כלפי א.י דומים לאלה שתוארו על ידי יתר המתלוננות כמפורט בפרקים הרלוונטיים בהכרעת הדין, וגם בכך יש כדי לתמוך בגרסת א.י. אזכיר כי לא נטען ולא בוסס כל קשר בין א.י ליתר המתלוננות, ואף לא נטען לכל קשר בינה לבין עו"ד שדה. גם גרסתה של א.י שאושרה על ידי הנאשם לפיה מסר לה את מספר הטלפון שלו בתום האירוע, וזה לגרסתה של י.א. כמפורט בפרק הדין באישום הראשון, וגם בעניינה טען הסנגור כי עובדה זו תומכת בגרסת הנאשם לפיה לא ביצע את המעשים המיוחסים לו באישום. אינני רואה עין בעין עם הסנגור ותשובתה של א.י לתהייה שהעלה הסנגור יפה בנסיבות העניין **"אני לא התקופת, אני לא יודעת איך הראש שלו עובד"**. כשהמסד הראייתי מבוסס כבעניינו, וודאי שאין בכך שהנאשם מסר את מספר הטלפון שלו כדי להקים ספק סביר בכך שביצע את המעשים.

48. לעומת ראיות המאשימה עומדת גרסתו של הנאשם שאיננה מעוררת אמון, לבד מהקושי הכללי בגרסתו של הנאשם והסבריו משוללי היסוד תוך שטען בין היתר לקנוניה בקשר לתלונות המפורטות בכתב האישום כפי שהודגם ופורט בפרק הדין בעניינה של י.א, הרי שעניינה של א.י, גרסתו של הנאשם באשר לאירוע עצמו מתפתחת, ונגועה בסתירות. כידוע, שיקרי נאשם יכולים לשמש כחיזוק ובמקרים מסוימים אף כסיוע לראיות המאשימה (ר' ע"פ 8948/12 ג'יהאב נמר נ' מדינת ישראל, ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). בנוסף, כמפורט לעיל, בחלקים מעדותו המתפתחת של הנאשם יש אף כדי לתמוך בגרסת א.י. באשר למיקומה בפיצרייה ואף בכך שביקש ממנה להביט במראה.

האישום השלישי

49. על פי האישום השלישי בכתב האישום, ביום 19.6.2019 סמוך לשעה 13:00 הלכה נ.ר (קטינה ילידת 21.5.2002) (להלן: "נ.ר") ברחוב אבן גבירול בתל אביב סמוך לפיצרייה. בין נ.ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

לנאשם היכרות שטחית. הנאשם אשר עמד מחוץ לפיצרייה פנה לנר ואמר לה שהוא רואה שהיא חסרת ביטחון עצמי וכי היא לא מממשת את הפוטנציאל שבה. הנאשם הזמין את נר להיכנס לפיצרייה על מנת שישוחחו, נר נכנסה לפיצרייה והתיישבה על כיסא מאחורי דלפק ההגשה, בעוד הנאשם עומד מולה מעבר לדלפק.

50. הנאשם החל לשוחח עם נר על נושאים מיניים, כך כאשר הבחין במנורה שקנתה אמר לה כי **"קניית מתנה לחבר שלך שיראה אותך כשאתם עושים אהבה"**. עוד אמר לה כי היא רצה אחרי טיפשים והיא **"טיפוס שיורד לכולם, ואף אחד לא יורד לה"** וכי היא צריכה ללמוד ש**"ירדו לה"** ולא שהיא **"תרד כל הזמן"**. הנאשם אחז בראשה של נר ואמר לה **"את מדהימה, את מיוחדת, יש לך ראש מעל הגיל שלך"**, וקירב את פניה לעברו. נר אשר חשה אי נוחות ממעשיו של הנאשם הזיזה את ראשה.

51. במהלך השיחה אמרה נר לנאשם כי אנשים פגעו בה, והנאשם אמר ש**"כולם רצו לזין אותה"**, וכי הוא יודע שהיא רוצה שיעשה לה עיסוי, שאל אותה מדוע היא לחוצה, ואמר כי היא זקוקה לתשומת לב. הנאשם התקרב לנר מאחור, נצמד אליה, והחל לעסות את כתפיה, את גבה, סמוך לבית השחי בקירוב לחזה, וכן את אזור האגן סמוך לישבן. בנוסף, אמר הנאשם לנר לרכון והתחכך בה מאחור עם איבר מינו ברגליה ובאגנה. סמוך לאחר מכן, נגע בישבנה של נר מעל בגדיה ואמר לה שיש לה גוף מאוד יפה.

52. הנאשם שב וחזר על מעשיו מספר פעמים, ובמהלך האירוע כולו אמרה לו נר שהיא צריכה ללכת, הנאשם אמר לה להישאר, כשהוא מוסיף ואומר לה **"אני רואה שאת מתוחה ומתביישת, אז אני אעשה לך מסאז"**. נוכח מעשיו החוזרים ונשנים של הנאשם, התכווצה נר בכיסאה, והנאשם שאל אותה מדוע היא מתביישת ולא נינוחה. בשלב מסוים בטרם לכתה מהפיצרייה, אמר לה הנאשם שהוא מקווה שלא תספר על האירוע. נטען כי במעשיו המפורטים ביצע הנאשם מעשה מגונה בנר בלא הסכמתה.

53. במענהו לכתב האישום אישר הנאשם כי בינו לבין נר היכרות מוקדמת, וכי שוחח עמה והזמין אותה להמשיך לדבר בפיצרייה. הנאשם הכחיש כי נגע בנר או כי שוחח עמה על נושאים מיניים, וטען כי נר טענה בפניו שהיא בת 18.

54. בעדותה מסרה נר שהכירה את הנאשם היכרות שטחית שכן ביתו של אביה סמוך לפיצרייה (ש' 20-25 עמ' 8, ש' 11-12 עמ' 18 לפרוטוקול). לטענתה, באחת הפעמים בהן עברה ליד הפיצרייה עם חברה, העיר הנאשם לשתיים **"שאנחנו בחורות צעירות ויפות"** והוא הזמין אותן לשבת איתו לאכול פיצה ולעשן סיגריה (ש' 27-29 עמ' 8, ש' 1-2 עמ' 9 לפרוטוקול).

55. באשר להשתלשלות העניינים ביום האירוע מסרה: **"אני חזרתי בצהריים מגבעתיים, קניתי לבן זוג שלי... מנורה שמחליפה צבעים וכשירדתי מהאוטובוס ... אז העסק היה בדרך לבית שלי ודיברתי בטלפון בדרך חזרה... ותכננתי לשים את הדברים בבית ואחר כך ללכת להוציא את הכלבה של אבא שלי, שלא היה בבית. וגם בן זוג שלי חזר מהצבא והייתי אמורה להיות איתו...."**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

דיברתי בטלפון ודלאל עצר אותי בין העסק לקיוסק. הוא אמר שהוא רוצה להיות איתי בשיחה גם... ואני חצי מתוך חוסר נעימות וחצי מחוסר לנסות לזרום, כי אני מכירה אותו ואמרת טוב, נדבר, אבא שלי מכיר אותך, אנשים בחוץ מכירים אותך, אז באמת סגרת את השיחה ובחוץ הוא אמר לי כבר שהוא רואה שאני הולכת מוזר ושאת חסרת ביטחון והתחילו השיחות שיש לי פוטנציאל שאני לא מממשת ושהוא רואה שעובר עלי משהו ושאתי אשב איתו בפנים לדבר איתו... ואני נכנסת לתוך העסק. הוא יושב מהצד הפנימי של הבר ואני יושבת מהצד החיצוני והדלת סגורה, לא נעולה, אבל סגורה... בשלב הזה הוא הציע לי קפה, אני אומרת לו שאני לא שותה קפה בגלל שזה מתנגש לי עם הכדור שלקחתי אותו אז במינון יותר גבוה" (ש' 23-3 עמ' 9 לפרוטוקול). נ.ר. שיתפה בכנות כי דלת הפיצרייה הייתה סגורה אך לא נעולה והיא לא הוחזקה בפיצרייה בכוח על ידי הנאשם (ש' 30 עמ' 24, ש' 12-27 עמ' 29 לפרוטוקול), היה לה נוח לדבר עם הנאשם ברחוב והיא אף הרגישה בנוח להיכנס לפיצרייה ולהתיישב על הבר (ש' 19-20, 32-33 עמ' 27 לפרוטוקול).

56. בחקירתה הנגדית הוסיפה כי לפני שנכנסה לפיצרייה הנאשם אמר לה שיש לו עשר דקות לשבת ולדבר איתה והוסיפה: "מבחינתי זה היה סבבה, כאילו זורם באותו רגע" (ש' 11-13 עמ' 21 לפרוטוקול). עוד הוסיפה וחידדה כי נכנסה לפיצרייה מרצונה החופשי, ובשלב זה לא הרגישה לא בנוח (ש' 28-31 עמ' 21 לפרוטוקול). נ.ר. תיארה שהזדהתה עם הדברים שאמר לה הנאשם וכן כי המדובר בדברים "שכל בן אדם יכול להזדהות איתם, על חוסר ביטחון ופוטנציאל שאני לא מוצאת את עצמי וכל מני דברים כאלה שאפשר לומר את זה לכל בן אדם ושהוא ירגיש הזדהות עם זה" (ש' 14-18 עמ' 36 לפרוטוקול). נ.ר. העידה שסיפרה לנאשם שהיא מסיימת כיתה י"א והיא בת 17, וכן סיפרה שנתפסה כשבחזקתה מריחואנה וכעת נבדקת לאיתור שרידי מריחואנה בשתן. לטענתה, בשלב זה שאל אותה הנאשם אם היא רוצה לעשן "טבק או לא טבק", וכששאלה אותו אם לא טבק זה סיגריה השיב "סיגריה, לא סיגריה – מה שאת רוצה" (ש' 29-33 עמ' 8, ש' 22-24 עמ' 17 לפרוטוקול).

57. לדברי נ.ר., ההערה המינית הראשונה שהעיר לה הנאשם היא שהוא רואה שהיא קנתה מנורה לחבר שלה "כדי שיראה אותנו עושים אהבה", ומאז השיחה גלשה לנושאים מיניים. לדבריה הנאשם אמר "שאני רצה אחרי טיפשים ושאתי נפגעת מאנשים, לא שאני נפגעת מאנשים, אני לא בדיוק זוכרת איך זה היה, אבל שאנשים פוגעים בי וזה באשמתי, כי אני נותנת. אני לא זוכרת בדיוק את הסדר של ההערות בהקשר לזה שאני לא הייתי בטוחה שזה היה מיני, אבל אז הוא אמר שכולם רוצים לשכב איתי ושאתי יורדת לכולם ושאתי לא יורד לי, שאני בחורה שצריכה הרבה תשוקה ומגע ושהוא יכול לספק לי את זה" (ש' 1-8 עמ' 10 לפרוטוקול). נ.ר. תיארה תחושת אי נוחות בעקבות האמור, כשציינה שלא אמרה לנאשם דבר או גיחכה מחוסר נעימות, כשהיא מכווצת בכיסא, וציינה שהנאשם עצמו אף שם לב לתחושת אי הנוחות כשהעיר לה שרואים שהיא מרגישה לא בנוח (ש' 10-11, עמ' 10 לפרוטוקול). לטענתה הנאשם אמר לה שהיא ילדה מיוחדת, "את מעל הראש שלך ובאות לי עוד הרבה בנות כמוך, אבל כולן מטומטמות" ושיש לה גוף יפה (ש' 29-31 עמ' 11 לפרוטוקול). עוד מסרה שהנאשם הוסיף ואמר שאינה חייבת לספר לו על חייה הפרטיים וכן "שגם על זה אני לא חייבת לספר ושהוא מקווה שגם את זה לא אספר" (ש' 5-7 עמ' 12 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

58. נ.ר. תיארה את המעשים שלטענתה עשה בה הנאשם: "ואז הוא בעצם התחיל לעבור מהצד הפנימי של הבר אלי ולעשות לי מסאז', בהתחלה רק בחלק העליון של הגב ולומר לי שאני צריכה להשתחרר... אני ישבתי יחסית בפינה של הבר, בכיסא הכי צדדי. והוא עשה לי את זה לא להרבה זמן, לדקה אולי אפילו, אז הוא חזר לתוך הבר ואז הוא כל פעם אמר לי אני רואה שאת לא משוחררת, אני רואה שאת לא בנוח וככה כמה פעמים הוא חזר מתוך הדלפק אלי לעשות לי מסאז' וכל פעם שהוא עשה את המעבר הזה הוא התחנך בי ברגליים בזמן שישבתי על כיסא... [בוכה] הרגשתי את איבר המין שלו ובאחת הפעמים האחרונות שהוא עשה את זה הוא אמר לי לרכון קדימה ולאט-לאט התחיל לגעת באזורים אינטימיים, באזור החזה והישבן... [בוכה; מדגימה מתחת לבית השחי לכיוון החזה] וגם בגב התחתון [מדגימה].... בעקרון, בגב העליון ובגב התחתון ובאזור של בית השחי. מתי שהוא אמר לי לרכון קדימה אז הוא התחיל גם להתחנך בי באזור הישבן ואחרי כמה פעמים שהוא התחנך בי רק ברגליים כשהוא עבר מבפנים החוצה החיכוך התחיל להיות גם מאחור..." (ש' 13-33 עמ' 10 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית הוסיפה כי הנאשם אמר לה להתכופף באמתלה שכך יוכל לעשות לה מסאז' בצורה טובה יותר, אך בפועל הוא עשה זאת על מנת להתחנך בה גם מאחור (ש' 12-14 עמ' 40 לפרוטוקול). בעת עדותה הוגש ת/2, תרשים הפיצרייה בשרטוט.

59. לדברי נ.ר.: "הרגשתי מנותקת מהסיטואציה, [בוכה] הרגשתי כאילו מלא גועל, הרגשתי ממש לא בנוח, הרגשתי שאני רק רוצה לצאת משם... הוא ממשיך לומר לי תשתחררי, תרפי, את לא משתחררת, כל הזמן הוא חזר על זה... [בוכה] פעם אחת אמרתי לו, איכשהו נפלט לי, אחרי כל המלמולים, אני מפחדת שתדגדג אותי ואז הוא באמת דגדג אותי (ש' 32.33 עמ' 10, ש' 5-1 עמ' 11 לפרוטוקול). להערכתה האירוע כולו ערך כ- 40 דקות (ש' 12-15 עמ' 17 לפרוטוקול). כשנשאלה נ.ר. כמה פעמים הלך וחזר הנאשם מהדלפק השיבה לפחות ארבע פעמים, כשלאחר הפעם הרביעית הורה לה לרכון קדימה והחיכוך עמו לא היה רק במעבר. עוד הוסיפה שלאחר מכן היא החלה להחזיק את חפציה והתכוננה לצאת מהפיצרייה, ואף אמרה לנאשם מספר פעמים כי היא רוצה לצאת. לטענתה הנאשם אמר לה "בואי, תשבי, מה רע לדבר איתי? תישארי לדבר איתי" והיא שבה ואמרה לו שהיא צריכה להוציא את הכלבה. נ.ר. הוסיפה כי פחדה ולכן כל פעם שניסתה לעזוב והנאשם ניסה לגרום לה לשאר היא חזרה לשבת בכיסא, אך לאחר הפעם הרביעית בה הנאשם נגע בה כשאמר לה "תשבי עוד חמש דקות, הכלבה יכולה לחכות", היא התעקשה שעליה ללכת, והנאשם אמר "טוב, יאללה, זוזי" (ש' 6-27 עמ' 11 לפרוטוקול).

60. נ.ר. סיפרה על תחושותיה לאחר האירוע ושיתפה בבכי שהרגישה מנותקת ולא נמצאת (ש' 11 עמ' 12 לפרוטוקול). עוד הוסיפה שמיד לאחר האירוע שלחה לבן זוגה הודעה "שכמעט אנסו אותי", משום שהרגישה שאם לא הייתה יוצאת מהפיצרייה בזמן שיצאה "זה רק מדדדד" כי המגע נהיה אינטנסיבי יותר בכל פעם שהנאשם נגע בה (ש' 13-15 עמ' 12 לפרוטוקול, ת/1). על פי עדות נ.ר. בהמשך לאמור הלכה לבית אמה וסיפרה לה שהייתה אצל הנאשם ו"היה לא בסדר", ואף אישרה לה שהנאשם נגע בה. אימה הזעיקה את המשטרה למקום ונ.ר. הגישה תלונה במשטרה באותו היום (ש' 15-19 עמ' 14 לפרוטוקול). מוסכם בין הצדדים כי תלונת נ.ר. נגבתה ביום האירוע, 19.6.2019,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

והעיונות בינה לבין הנאשם נערך ביום 21.6.2019 (העיונות סומן **ת/13**, תמלילו **ת/13א** והדיסק **ת/13ב**).

61. על פי עדותה של נ.ר, ביומיים שבין חקירתה הראשונה לבין העיונות, הייתה בקשר עם עו"ד שדה, אשר הוצגה לה בתור עורכת דין שהתנדבה לטפל בתיק. לדבריה, עו"ד שדה הכינה אותה לקראת העיונות עם הנאשם וייעצה לה, בין היתר, להגיע עם חולצה ארוכה כדי שלא יראו על ידיה את סימני הצלקות שנותרו לה מהתקופה בה נהגה לפגוע בעצמה. כמו כן לדבריה עו"ד שדה ייעצה לה לומר בעיונות שהיא סובלת מחרדה מסכינים, לאחר ששאלה אותה האם הפיצרייה משמשת גם כמטבח, ועל אף ש.נ.ר אמרה לה שלא הבחינה בסכינים במקום. עוד מסרה כי עו"ד שדה ייעצה לה להגזים במספר הפעמים בהן הנאשם יצא מחוץ לבר ונגע בה.

מעיון בתמלול העיונות **ת/13א** אכן עולה כי תחילה טענה נ.ר לחרדה מסכינים. יחד עם זאת, לא טענה כי ראתה סכינים בפיצרייה, ואף הבהירה זאת (עמ' 9 ש' 25 **ת/13א**), ובסוף העיונות אף חזרה בה מטענה לחרדה מסכינים **"אין לי חרדות מסכינים"** (עמ' 20 ש' 4 **ת/13א**). בחקירתה הנגדית הדגישה נ.ר שלא אמרה בעיונות שראתה סכינים ועדותה אכן עולה בקנה אחד עם תמלול העיונות **ת/13א**. לצד האמור, אין חולק כי במהלך העיונות, לטענת נ.ר בעצת עו"ד שדה, לבשה נ.ר חולצה עם שרוול ארוך, העצימה את האירוע ואף טענה כי הנאשם ניגש אליה חמש שש פעמים ולא כשלוש ארבע פעמים כפי שהעידה בבית המשפט ומסרה בתלונתה במשטרה (עמ' 15-16, 33-34 לפרוטוקול). בהקשר זה יש לציין כי נ.ר סיפרה שפעלה כאמור בגילוי לב במסגרת עדותה הראשית, תוך שהדגישה כי בתלונתה במשטרה, עוד טרם הכירה את עו"ד שדה, מסרה נתוני אמת (ש' 26-28 עמ' 45 לפרוטוקול). כשנשאלה נ.ר בעת עדותה האם היה מקובל עליה ועל אימה להגזים ולפעול כפי שייעצה לה עו"ד שדה השיבה נ.ר **"לא היה לנו מושג בדברים האלה ומישהי באה והתנדבה להדריך אותנו"** (ש' 16-17 עמ' 30 לפרוטוקול).

62. נ.ר תיארה את מצבה הנפשי לאחר האירוע ובין היתר העידה כי תכוף לאחר האירוע פחדה לצאת מביתה לבד וניתקה קשר עם אביה (ש' 11-4 עמ' 17 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית שללה נ.ר נחרצות את טענת הנאשם לפיה אמרה לו שכואב לה הגב והיא רוצה לקבל מסאז', והוסיפה כי התירוץ של הנאשם למגע עמה היה שהיא **"לא משוחררת"** (ש' 33-24 עמ' 34 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע לא קמה והלכה מהמקום השיבה נ.ר שהייתה בשוק והוסיפה **"הגוף שלי היה ב'פריז' מוחלט מהדברים שהוא אמר ואז אחר כך עוד יותר"** (ש' 3-4 עמ' 35, ש' 5-6 עמ' 36 לפרוטוקול). לטענת נ.ר כשהנאשם התחכך בה הרגישה את איבר המין שלו זקור (ש' 33-28 עמ' 40, ש' 4-1 עמ' 41 לפרוטוקול) וכשהוצגה לה תזת ההגנה בדבר היותו של הנאשם אימפוטנט (אשר נזנחה כאמור בשלב פרשת ההגנה) עמדה נ.ר על טענתה לפיה הרגישה את איבר מינו של הנאשם והוסיפה **"אני יודעת מה הרגשתי ואני יודעת מה הממדים"** (ש' 8 עמ' 41 לפרוטוקול). נ.ר אף חלקה על טענות הסנגור לפיהן אין היתכנות לביצוע המעשים על ידי הנאשם כפי שתוארו על ידיה בשל גובהו והמיקום בו ישבה, ואף ענתה לשאלותיי בהקשר זה באופן משכנע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

63. גם א', בן זוגה של נ.ר. העיד מטעם המאשימה ועל פי גרסתו, ביום האירוע קיבל הודעת וואטסאפ מנ.ר. לפיה **"כמעט אנסו אותי ... אני עומדת להקיא, כמעט אנסו אותי"** (ש' 17-23 עמ' 154 לפרוטוקול), צילום ההודעה אף הוגש וסומן ת/1. א' מסר שבאותו היום חזר מהצבא ותיאר את מצבה של נ.ר. **"היא הייתה קפואה כזאת, פחות הגיבה, הייתה בשוק"** (ש' 4-5 עמ' 155 לפרוטוקול). לדבריו, לאחר האירוע **"היא לא הייתה בבכי מתפוצץ, היא הייתה מאוד שקטה ומכונסת ולפצעים לקח הרבה זמן לצאת החוצה. אבל היא גם לא הייתה בכיף, היא לא חייכה ולא צחקקה"** (ש' 6-8 עמ' 161 לפרוטוקול). על פי עדותו נ.ר. תיארה בפניו את האירוע שעברה באופן הבא **"שהוא קרא לה פנימה לתוך המקום, הוא ראה אותה עוברת במקום, היא נכנסה, אז הוא התחיל להגיד לה כל מני הערות מיניות ולגעת בה בצורה שלא נעימה לה, להשתפשף עליה ועשה לה מסאז' ושהיא פשוט יצאה משם באיזשהו שלב, כאילו ברחה החוצה"** (ש' 9-13 עמ' 155 לפרוטוקול). עוד שיתף א' שלהתרשמותו האירוע גרם לנ.ר. לחרדות, בעיקר בכל הנוגע לאנשים מבוגרים (ש' 17-19 עמ' 155 לפרוטוקול).

64. ט', אמה של נ.ר. העידה שלאחר שהתכתבה עם נ.ר., שהייתה בדרכה מגבעתיים לתל אביב, הגיעה נ.ר. לביתה כשהיא רועדת, ולאחר שניסתה לדובב אותה אמרה לה **"הוא נגע בי, הוא נגע בי, הוא נעל, הוא סגר עלי... הדלאל מהפיצה"**. לאחר מכן סיפרה האם שיצאה מהבית לכיוון הפיצרייה, הזעיקה את המשטרה, והתלוותה לנ.ר. לתחנת המשטרה לצורך הגשת התלונה, אך לא נכחה בחדר כששוחחה עם החוקרת (ש' 10-30 עמ' 167, ש' 26-30 עמ' 168, ש' 1-5 עמ' 169 לפרוטוקול). ט' תיארה את מצבה של נ.ר. מיד לאחר האירוע: **"דפיקות בדלת, פתחתי את הדלת, ואז ראיתי ילדה רועדת, ממש רועדת, והמבט שלה מושפל, היא לא מסתכלת, שמתי לב לחיוורון והשפתיים היו ממש אפור-כחול כזה [נסערת]... זה היה נראה כאילו היא פצועה פיזית... רציתי להכניס אותה פנימה והיא פשוט הסתובבה עם הגב וצעקה לי תעזבי אותי! תעזבי אותי! אני מלוכלכת! ... אני רוצה להתקלח ולא הנחתי לה, פשוט אמרתי ... תשתי מים, תירגעי... את עכשיו מספרת מה קרה"** (ש' 29-31 עמ' 166, ש' 1-7 עמ' 167 לפרוטוקול).

65. ט' מסרה שלאחר שפנתה לתקשורת, יצרו עמה קשר מספר כתבים, כשאחד מהם חיבר אותה עם עו"ד שדה. לטענתה, לאחר שנוצר הקשר עם עו"ד שדה, האחרונה הגיעה לביתה ושוחחה במשך כשעה עם נ.ר., כשהיא לא נכחה בשיחה. לאחר שסיימו, עו"ד שדה מסרה לט' שנ.ר. סיפרה לה את כל מה שקרה והיא תלווה אותה גם לעימות עם הנאשם בתחנת המשטרה (ש' 7-21 עמ' 172 לפרוטוקול). עוד הוסיפה שלא ידעה על מה השתיים דיברו או על הנחיות ספציפיות שהנחתה עו"ד שדה את נ.ר., למעט כך שיעצה לה ללבוש בגד ארוך שיסתיר את החתכים שעל ידיה (ש' 25-27 עמ' 178, ש' 29-32 עמ' 186 לפרוטוקול).

66. חלק גדול מהחקירה הנגדית של האם ט' התייחס להתנהלותה כלפי הנאשם בתקופה שלאחר הגשת התלונה, כששיתפה אודות מקרים בהם פגשה בנאשם, בין היתר כשהגיעה לפיצרייה, הגישה תלונות במשטרה נגדו, והתעמתה עמו בעת שנתקלה בו בסופר מרקט או ברחוב (עמ' 181-186 לפרוטוקול). כמו כן האם שיתפה באמוציונליות בתחושותיה לאחר המקרה, שבעקבותיו היא עצמה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

נזקקה לעזרה מסוימת בפן הרגשי ואף הקימה קבוצה של נפגעות ונפגעים מינית (ש' 17-14, 21-22 עמ' 176 לפרוטוקול).

67. מול כל אלה עומדת גרסת הנאשם שגם בעניינה של נ.ר היא מתפתחת, מתחמקת וכזו שאינה מעורר אמון. בעוד שבחקירתו במשטרה ובמענהו לכתב האישום אישר היכרות מוקדמת עם נ.ר, בחקירתו הנגדית בבית המשפט הכחיש הנאשם קשר כזה וטען "אין שום-שום-שום כלום, היא רוצה שאני אעזור. אין שום-שום-שום כלום, לא ראיתי אותה בחיים שלי, היא בחיים לא קנתה אצלי, לא הייתה אצלי ולא כלום" (ש' 31-30 עמ' 272 לפרוטוקול, ש' 23 לת/6). בהודעתו ת/6 הכחיש הנאשם כל מגע פיזי עם נ.ר (ש' 46, 61, ש' 83 ת/6), וכך גם בתחילת העימות. לאחר מכן, במהלך העימות שינה גרסתו וטען שרק נגע לנ.ר בנקודה מסוימת בצוואר על מנת להסביר לה היכן עליה לעסות ועשה לה "ככה עם האצבעות" (ש' 19-18 עמ' 15, ש' 35-33, 2-1 עמ' 16 לת/13א) וכן כי אמר לנ.ר "תעשי שיפוע בגוף ותתני שיעשו לך מסאז'" (עמ' 15 ש' 19-18 לת/13א).

בבית המשפט הכחיש הנאשם כי עמד מאחורי נ.ר והתחכך בה, ליטף את בטנה וגבה וטען כי היא זו שביקשה ממנו שיעשה לה מסאז', והוא בכלל לא רצה בכך ואף אמר לה כי איננה צריכה זאת. עם זאת טען כי נעתר לבקשתה "נגעתי לה בין השכמות עם האצבעות [מדגים על עצמו] ואמרתי לה פה אולי את צריכה כי את כל הזמן עם הראש למטה" (ש' 18-13 עמ' 254 לפרוטוקול). כשעומת עם הפער בגרסתו השיב "אני לא יודע אצלך מה זה מגע פיזי...אני משיב שאני לא נגעתי, מה שעשיתי – אמרתי" (ש' 16-15 עמ' 156 לפרוטוקול).

68. על פי עדותו של הנאשם בבית המשפט, ביום האירוע הוא עבר ברחוב ליד נ.ר, היא זאת שפנתה אליו, והוסיף "היא אומרת לתוך הטלפון אני אדבר איתך אחר כך... ואז היא אומרת לי אני חייבת לדבר איתך... אני צריכה לספר לך, רוצה לשאול אותך... אמרתי לה סליחה, אני נורא ממהר, יש לי עוד עשר דקות... לא, אי צריכה לדבר איתך, אני רוצה, תעזור לי. התחילה להוריד דמעות על המדרכה... אמרתי טוב, בואי 'כנס לי לחנות ואני אדבר איתך. פתחתי את הדלת, ניגשתי לקומקום, הדלקתי מים חמים ועשיתי לעצמי קפה... היא אמרה לי אני בבדיקות שתן... תפסו אותה עם סמים... היא אמרה אני בדיכאונות... אני אובדנית מאוד, אני מנסה להתאבד כל שבוע-כל חודש, אני בדיוק עכשיו בדרך להתאבדות... היא מתחילה לבכות בהיסטריה. אני אומר לה תירגעי, לא סוף העולם, תראי את החיים קדימה, לא צריך ישר. היא אומרת אמא שלי בקושי קשורה אלי, האבא בצד שני, אני פעם פה ופעם פה. הבנתי שהכל בתסבוכת... כשרציתי לעשות לעצמי קפה, שאלתי אותה אם היא רוצה קפה כדי להירגע, היא אמרה שאסור לה, כי היא בדיכאונות וטראומות וזה עושה לה לא טוב" (ש' 33-9 עמ' 253 לפרוטוקול). כאמור בעדותו הראשית, ובפער מול עדותו במשטרה מסר כי נ.ר ישבה עקום והוא נגע לה בין השכמות עם האצבעות.

קביעת מהימנות וממצאים

69. בחנתי בזהירות ובדקדקנות רבה ויתרה את עדותה של נ.ר, בפרט נוכח העובדה שעל פי דבריה, בעת העימות עם הנאשם, ולטענתה בעצת עו"ד שדה, הגזימה בתיאור נסיבות האירוע ומעשי הנאשם. מובן כי עניין זה מטיל צל מסוים על עדותה, גם אם שיתפה בכנות רבה על מעשיה עוד טרם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

ומיד בפתח עדותה בבית המשפט, וחזרה בה מטענתה לפיה חששה מסכינים עוד בסוף העימות (ת/13א). מבלי להתעלם מהצל המסוים המוטל על עדות נ.ר בנסיבות, חשוב להבהיר כי על פי התרשמותי הבלתי אמצעית מנ.ר. ומעדותה, עדותה בבית המשפט הייתה משכנעת וסדורה, ואף לא נטען שאינה עולה בקנה אחד עם תלונתה במשטרה אותה מסרה עוד טרם נפגשה עם עו"ד שדה. לא התרשמתי שנ.ר. מנסה להעצים את האירוע בעת מסירת העדות בבית המשפט והיא אישרה במסגרת עדותה ששוחחה עם הנאשם מרצונה, נכנסה לפיצרייה מרצונה, ולא הייתה בפיה טענה שהנאשם מנע פיזית את יציאתה, או נעל את הדלת (עמ' 29 לפרוטוקול). מגרסתה של נ.ר. אף השתכנעתי כי הנאשם ידע היטב שנ.ר. איננה מסכימה למעשיו, ביקשה לעזוב מספר פעמים, חשה אי נוחות מופגנת וגדולה והנאשם לא חדל ממעשיו. בנוסף, אף לא הייתה כל טענת הגנה בפי הנאשם לפיה המעשים (שביצועם ממילא הוכחש על ידו) בוצעו בהסכמתה.

70. בעת בחינת המשקל שיש ליתן לעדות נ.ר. שקלתי גם את הראיות החיצוניות הקיימות המחזקות את עדותה, ת/14 דוח הצפייה המחזק את טענתה בדבר משך הזמן ששהתה בפיצרייה (בניגוד למשך הזמן הנטען על ידי הנאשם) ומלמד כי שלחה את ההודעה לבן זוגה א' "כמעט אנסו אותי... אני עומדת להקיא, כמעט אנסו אותי" (ת/1), מיד עם יציאתה מהפיצרייה. גם עדותו של א' ועדותה של אמה של נ.ר., ט', אשר פגשה בה מיד עם חזרתה הביתה תומכת ומחזקת את עדותה של נ.ר. וכך גם מצבה הנפשי של נ.ר. המתואר על ידה. נ.ר. התלוננה עוד ביום האירוע במשטרה, לפני שפגשה כלל בעו"ד שדה, ובתלונתה מסרה את הגרסה עליה חזרה בבית המשפט (ולא נטען אחרת על ידי ההגנה). בנוסף, מעשי הנאשם המתוארים על ידי נ.ר. דומים ביותר למעשים שתוארו על ידי י.א. וא.י. ואזכיר כי אין כל טענה לפיה עו"ד שדה פגשה או שוחחה עם א.י. ואף אין כל טענה מבוססת מסד ראייתי לקשר כלשהו בין שלושת המתלוננות. אם לא די באמור הרי שיש גם בשקרי הנאשם וגרסתו המתפתחת שלא עוררה אמון כדי לתמוך בראיות המאשימה.

71. בחנתי את טענת הסנגור לפיה מסרטון המקום ת/14א עולה שדלת הפיצרייה הייתה פתוחה לאורך כל האירוע בניגוד לטענת נ.ר., אך לאחר צפייה בסרטון אינני מוצאת כי ניתן לקבוע ממצא שכזה מצפייה בו. יש לציין עוד כי הסנגור לא התעמת עם נ.ר. כשמסרה בעדותה שהנאשם סגר את הדלת, וכל שטען בפניה שהדלת לא הייתה נעולה, כפי שאף אישרה (עמ' 24, עמ' 29 לפרוטוקול).

72. לא מצאתי בכך שבתלונתה מסרה נ.ר. שהנאשם תפס בראשה תחילה (כפי שאף פורט בכתב האישום) ולא חזרה על כך בעת עדותה כדי להטיל ספק בגרסתה – נ.ר. סיפקה הסבר מניח את הדעת בהקשר זה כשמסרה "זה כנראה מה שקרה, זה מה שקרה, אני אמרתי בחקירה אחד לאחד מה שקרה, בזמן שמסרתי את התלונה מסרתי אחד לאחד מה שקרה, בגלל זה אני מסתמכת על זה. זה שהיום אני לא זוכרת כל פרט שקרה, בגלל זה אני מסתמכת על מה שמופיע בתלונה שמסרתי" (ש' 29-25 עמ' 45 לפרוטוקול) וכן "אני זוכרת שהוא רכן קדימה ואמר לי את זה, אבל אני לא זוכרת את התפיסה של הראש ואני גם לא זוכרת שהזזתי את הראש מהתפיסה, אבל אני מסתמכת על זה, מאוד" (ש' 6-5 עמ' 46 לפרוטוקול). לבסוף, וחרף טענות ההגנה, מובן שאין בהתנהלות הנטענת על ידי ההגנה של אמה של נ.ר. בתקופה לאחר האירוע כדי להטיל ספק באמיתות תלונתה של נ.ר.

סיכום ומסקנות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

73. על פי סעיף 348(ו) לחוק העונשין, מעשה מגונה הוא "מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". המדובר ב"מעשה אשר על פניו אלמנט של מיניות גלויה ואשר לפי אמות מידה של המתבונן מן הצד, של האדם הממוצע, יחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע" (ע"פ 616/83 פיישמן נ' מדינת ישראל פ"ד לט(ו) 449 (1985), ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל (29.1.2019)). על בית המשפט להשתכנע מעל לכל ספק סביר שמטרת הנאשם בביצוע המעשה הייתה "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", ויכול והמטרה תוכח גם מטיב המעשה שבוצע. בית המשפט ירשיע נאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין אם השתכנע מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה מגונה כהגדרתו לעיל, באדם, ללא הסכמתו. כידוע, ניתן לבסס הרשעה גם על יסוד עדות יחידה של קורבן עבירת מין, כל עוד בית המשפט מנמק מדוע בחר להסתפק בעדות הקורבן. כפי שציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה, עבירות מין מבוצעות על פי רוב בנוכחות התוקף והקורבן בלבד, כאשר השניים בלבד עדים למעשים (ע"פ 6808/18 פלוני נ' מדינת ישראל (16.5.2019)).

74. במקרה הנדון, הוכיחה המאשימה כי מתקיימים יסודות העבירה הנדרשים להרשעה בעבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין ביחס למעשי הנאשם בשלושת המתלוננות. במקרה זה לא יכול להיות חולק שהמעשים שנטען שביצע הנאשם נכנסים להגדרת "מעשים מגונים". מטיב המעשים וסוגם אף ברור שמטרת ביצועם הייתה גירוי ו/או סיפוק מיני, ואף לא עלתה כל טענה אחרת בהקשר זה מצד ההגנה. על פי עדויות המתלוננות כולן, המעשים בוצעו בהן ללא הסכמתן, תוך שהביעו התנגדותן בדיבור ו/או מעשה (ע"פ 4487/10 רוני גלילי נ' מדינת ישראל (6.10.12) (להלן: "עניין גלילי")). עדויות המתלוננות היו מהימנות ואמיצות וחרף קושי ברור ונראה לעין עבורן להעיד, המתלוננות העידו בעדות סדורה על אשר ארע, שיתפו כשלא זכרו פרט כזה או אחר, והשיבו בגילוי לב לשאלות הסגור אף בנושאים אישיים וכאובים שאינם קשורים למעשים בהם הואשם הנאשם, ואני נותנת בעדותן אמון. כפי שנקבע ונומק בכל אחד מהפרקים שלעיל, לא מצאתי שיש בסתירות דקות או אי בהירות כזו או אחרת בגרסת מי מבין המתלוננות כדי להביא לכרסום ממשי במהימנותה. להווי ידוע, כפי שציינה גם ב"כ המאשימה וכפי שפורט לעיל, בעת בחינת עדות קורבן עבירת מין הדגש הוא בסימני האמת הניכרים בעדות, תוך התבוננות כוללת על הנסיבות, ולא תוך בחינת סבירות ההתנהגות (ראו פסקי הדין בפסקה 18 להכרעת הדין וע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (14.1.2016), פסקה 26 אליו הפנתה ב"כ המאשימה).

75. כפי שפורט לעיל, בקשר לנ.ר, לא מצאתי שיש בכך שמסרה פרטים שאינם נכונים ומוגזמים בעת העימות, לטענתה בהנחיית עו"ד שדה עמה נפגשה בין המועד בו הגישה תלונתה לעימות, ולגביהם שיתפה בפתיחות, כדי להביא לקביעה שקם ספק סביר בביצוע המעשים על ידי הנאשם. בנוסף, לא מצאתי שיש בכך שי.א יצרה קשר עם עו"ד שדה לאחר שראתה את שמה בפרסומים בתקשורת בקשר לפרשה עובר להגשת תלונתה – כדי להטיל ספק באמיתות התלונה. כפי שפורט ונומק בהרחבה לעיל, גרסת המתלוננות ותלונתן נתמכה גם בראיות חיצוניות שונות, ובין היתר בעדויות מי ששמעו מפי המתלוננות על שארע ממש בסמוך לאירועים. כשעסקין בקורבן עבירת מין, וודאי בנסיבות הנדונות, ולאחר שנשמעו הסבריה של י.א לכך שבחרה שלא להתלונן במשטרה בזמן אמת והתלוננה רק כשנתיים לאחר מכן, כשנחשפה בתקשורת לחשדות כנגד הנאשם ביחס לשתי המתלוננות האחרות, גם אין בשיהוי בהגשת תלונתה של י.א כדי לפגום במהימנותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

76. לצד התרשמותי הבלתי אמצעית ממהימנות ואותנטיות גרסת המתלוננות ומהראיות התומכות בה, מבחינת גרסת המתלוננות אף עולה כי קיים דמיון רב ובולט בין מעשי הנאשם המתוארים על ידי כל אחת מהן, המעיד על דפוס פעולה דומה. כידוע, דפוס פעולה דומה יכול להוות סיוע ראיתי ולהוכיח את כוונתו הפלילית של הנאשם (ע"פ 2528/20 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2022) ועניין גלילי).

כך, המתלוננות כולן עברו בסמוך לפיצרייה, והנאשם העיר להן הערה הנוגעת לביטחון העצמי שלהן על מנת למשוך את תשומת לבן ובעקבות כך נכנסו עמו לפיצרייה. כולן נשים צעירות (שתיים מתוכן קטינות בעת האירוע, גם אם אחת מהן טענה בפניו שהיא בת 18). כשנכנסו לפיצרייה המשיך הנאשם לדבר עמן על חייהן באופן מזמין, תוך שניסה לשקף להן קשיים בחייהן או בקווי אופי אישיותן בסוג של "שיחת פיתוי" כהגדרת המאשימה, לכאורה על מנת לשפר את הביטחון העצמי שלהן. במהלך המפגש בפיצרייה החל הנאשם לגעת במתלוננות בדרך של עיסוי. לאחר שהביעו התנגדות למעשיו ושיקפו בפניו שהמגע אינו נעים להן, הנאשם התרחק וניתק מגע, אך לאחר מכן שב ונגע במתלוננות מעל בגדיהן, בחזה, בבטן ובישבן מספר פעמים והתחכך בהן עם איבר מינו שהיה זקור. לשתי המתלוננות א.י. ונ.ר. אמר הנאשם לאחר המקרה שלא יספרו על כך לאיש. לשתי המתלוננות י.א. וא.י. נתן את מספר הטלפון שלו.

חרף הדמיון הבולט – ההגנה לא הציגה כל ראיה לקשר או היכרות קודמת בין שלושת המתלוננות היכולה להסביר את הדמיון הרב בגרסאותיהן או כי זה נובע מתיאום גרסאות בין המתלוננות. ביחס לי.א. ששוחחה עם עו"ד שדה, כשעו"ד שדה הכירה את פרטי תלונת נ.ר. וטיפלה בעניינה, וזאת עוד טרם מסרה תלונתה במשטרה – הרי ש.א. הבהירה בעת עדותה כי לא קיבלה כל הנחייה מעו"ד שדה אילו פרטים למסור בתלונה, והיא אף תיארה את האירוע (באופן המעיד על דפוס הפעולה הדומה) ממש בסמוך לו למ.ר. ות.צ., ועוד טרם שוחחה עם עו"ד שדה, כמפורט בפירוט הראיות ביחס לאישום הראשון. גם פרטי המעשים אשר תוארו על ידי א.י. מעידים על דפוס פעולה דומה ולא עלתה כל טענה, לא כל שכן הוצגה כל ראיה, לקשר שלה עם עו"ד שדה או מי מהמתלוננות האחרות. נראה שגם הנאשם עצמו לא היה עיוור לדמיון המובהק בין גרסאות המתלוננות משמסר "אני רואה שכולן באות לפה עם גלגל מדויק, זה מישו מתדרך אותן, מישו פה בונה לי כיפה אדומה?" (ת/9 ש' 44) (ש' 13-16 עמ' 256 לפרוטוקול). ניסיונו של הנאשם לספק הסבר לפיו "פמיניסטיות ולסביות" גורמות למתלוננות לספר סיפור דמיוני (ת/9 ש' 61-56) ו/או יריבים עסקיים עלומים, וכן קווקזים ואוקראינים שרוצים להתנכל לו (ש' 3-2 עמ' 259 לפרוטוקול) אינו משכנע בלשון המעטה, נעדר כל היגיון ואף כל תמיכה ראיתית.

77. לצד גרסתו חסרת היסוד שלעיל, הנאשם לא החמיץ כל הזדמנות לעלוב במתלוננות ו/או במבנה גופן, ולנסות להגחיק את תלונתן. עדותו הייתה מזלזלת ופוגענית במתלוננות שכולן צעירות מאוד, שתיים מהן כאמור היו קטינות בעת האירוע, וכן בקושי שלהן להעיד. גרסאותיו של הנאשם ביחס לפרטי האירועים הקונקרטיים היו מתפתלות ומתחכמות, בחלקן כבושות וסותרות חלקים מהגרסה שמסר בחקירה, ולא עוררו אמון. בעת החקירה במשטרה כמו גם במהלך פרשת התביעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

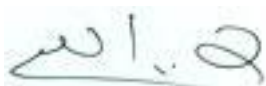
ת"פ 58355-06-19 מדינת ישראל נ' דלאל

קידם הנאשם טענה לפיה הוא סובל מאין אונות ועל כן לא יתכן שהמתלוננות חשו באיבר מינו מזדקר. טענה זו של הנאשם נזנחה לחלוטין במסגרת פרשת ההגנה ובסיכומים, ואף לא הוצגה כל ראיה לנטען. היום, ממש רגעים לפני הקראת הכרעת הדין, שאל הנאשם מדוע אינו יכול לעבור בדיקה וטען שוב כי אין לו זקפה. מובן שבית המשפט לא מנע מהנאשם לעבור כל בדיקה או להציג כל ראיה, ככל שחפך בכך, אך ההגנה בחרה כאמור שלא לספק כל ראיה במהלך המשפט ואף נראה שטענה זו נזנחה כאמור בפרשת ההגנה ובסיכומים. כאמור, גם בגרסאותיו של הנאשם, שנמצאו על ידי שקריות, יש כדי לתמוך בראיות המאשימה ובביסוס קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה. ואבהיר, אינני רואה עין בעין עם הסנגור בטענתו לפיה בכך שאישר הנאשם כי נפגש בשתיים מהמתלוננות (א.י. ו.ר.) יש כדי לפגום בעוצמה הראייתית הנובעת מהתיאור הדומה של מעשיו.

78. לבסוף, בחנתי את טענת הסנגור לקיומם של מחדלי חקירה, אך לא מצאתי בה ממש. גם אם ניתן היה לבצע פעולות נוספות או לחקור את הנאשם בשעות אחרות (הגם שנעצר רק בשעה 23:40 על פי דוח המעצר (ת/8)), לתעד בכתב אישור לחקור בשעה מאוחרת, ולתעד את העובדה שמסר שאינו מעוניין בסנגור לצד הקראת זכותו להיוועץ בסנגור (ת/7, ת/5), מבחינת חומר הראיות עולה כי ניתנה לנאשם כל הזדמנות למסור את גרסתו ואף להתעמת עם המתלוננות בחופשיות, ובוודאי שאין המדובר במחדלי חקירה היורדים לשורש העניין. הסנגור אף לא הרחיב בהקשר זה בסיכומיו. ואדגיש – לא מצאתי כל מחדל בכך שלא נבדק על ידי המשטרה קיומו של מחסן בפיצרייה על אף שא.י ציינה כי נכנסה למחסן עם הנאשם, וזאת לאור הבהרת א.י לפיה סברה שהפיצרייה היא המחסן עוד בעת ההצבעה על מקום האירוע למשטרה (שי' 19 עמ' 235 לפרוטוקול). באופן דומה, לא מצאתי שהיה מקום לבדוק קיומם של סכינים בפיצרייה משחרף טענות ההגנה, בחינת העימות והעדות מעלה ש.נ.ר מעולם לא טענה שראתה בפיצרייה סכינים. גם אי ביצוע בדיקת פולגרף לנאשם כבקשתו אינו עולה לכדי מחדל חקירה, וודאי לא כזה היורד לשורש העניין.

79. סוף דבר, משהוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע מעשים מגונים בשלושת המתלוננות בלא הסכמתן – אני מרשיעה את הנאשם בביצוע 3 עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' תמוז תשפ"ב, 03 יולי 2022, במעמד הצדדים.

דנה אמיר, שופטת

